Het streven naar God

A.W. Tozer

Inhoud

Inleiding door Dr. Samuel Zwemer

Voorwoord

1.Hard achter God aan
2.De zaligheid van niets bezitten
3.Het verwijderen van de sluier
4.God begrijpen
5.De universele aanwezigheid
6.De Sprekende Stem
7.De blik van de ziel
8.Herstel van de Schepper-Schepsel relatie
9.Mildheid en Rust
10.Het sacrament van het leven

Inleiding

Dit is een leerzame studie over het innerlijke leven door een hart dat dorst naar God, dat ernaar verlangt om op zijn minst de buitenkant van Zijn wegen, de afgrond van Zijn liefde voor zondaars en de hoogte van Zijn ongenaakbare majesteit te bevatten - en het is geschreven door een drukbezette dienaar in Chicago!

Wie kan zich voorstellen dat David de drieëntwintigste Psalm zou schrijven in South Halsted Street, of dat een middeleeuwse mysticus inspiratie zou vinden in een kleine studeerkamer op de tweede verdieping van een vakwerkhuis in het uitgestrekte, vlakke dambord van eindeloze straten?

Waar de drukke wegen van het leven kruisen,
Waar de kreten van ras en clan klinken,
In holen van ellende en nood,
Op schaduwrijke drempels donker van angsten,
En paden waar de verlokkingen van hebzucht schuilen...

Maar zoals Dr. Frank Mason North uit New York in zijn onsterfelijke gedicht zegt, zo zegt Mr:

Boven het lawaai van zelfzuchtige strijd horen we Uw stem, o Mensenzoon.

Mijn kennismaking met de auteur is beperkt tot korte bezoeken en liefdevolle gemeenschap in zijn kerk. Daar ontdekte ik een self-made geleerde, een omnivore lezer met een opmerkelijke bibliotheek aan theologische en devotionele

boeken, en iemand die tot diep in de nacht op zoek leek te zijn naar God. Zijn boek is het resultaat van lange meditatie en veel gebed. Het is geen verzameling preken. Het gaat niet over de preekstoel en de kerkbank, maar over de ziel die dorst naar God. De hoofdstukken zouden kunnen worden samengevat in het gebed van Mozes: "Toon mij uw heerlijkheid", of de uitroep van Paulus: "O, de diepte van de rijkdom van zowel de wijsheid als de kennis van God!". Het is geen theologie van het hoofd maar van het hart.

Er is diep inzicht, een sobere stijl en een algemene blik die verfrissend is. De auteur heeft weinig citaten, maar hij kent de heiligen van de eeuwen-Augustinus, Nicolaas van Cusa, Thomas a Kempis, von Hegel, Finney, Wesley en vele anderen. De tien hoofdstukken zijn hartveroverend en de gebeden aan het eind van elk hoofdstuk zijn voor in de kast, niet voor op de kansel. Ik voelde de nabijheid van God terwijl ik ze las.

Dit is een boek voor elke voorganger, zendeling en toegewijde christen. Het gaat over de diepe dingen van God en de rijkdom van Zijn genade. Bovenal heeft het de grondtoon van oprechtheid en nederigheid.

Samuel M. Zwemer

Voorwoord

In dit uur van bijna universele duisternis verschijnt er een bemoedigend lichtpuntje: binnen de kudde van het conservatieve christendom bevinden zich steeds meer mensen wier religieuze leven gekenmerkt wordt door een groeiende honger naar God zelf. Zij verlangen naar geestelijke realiteiten en laten zich niet afschrikken door woorden, noch nemen zij genoegen met correcte "interpretaties" van de waarheid. Ze zijn dorstig naar God, en ze zullen niet tevreden zijn totdat ze diep gedronken hebben van de Fontein van Levend Water.

Dit is de enige echte voorbode van opwekking die ik ergens aan de religieuze horizon heb kunnen ontdekken. Het kan de wolk ter grootte van een mensenhand zijn waarnaar een paar heiligen hier en daar hebben gezocht. Het kan resulteren in een opstanding van leven voor vele zielen en een heropleving van die stralende verwondering die het geloof in Christus zou moeten vergezellen, die verwondering die de Kerk van God in onze tijd zo goed als ontvlucht is.

Maar deze honger moet erkend worden door onze religieuze leiders. Het huidige evangelicalisme heeft (om de figuur te veranderen) het altaar gelegd en het offer in delen verdeeld, maar lijkt nu tevreden met het tellen van de stenen en het herschikken van de stukken zonder er ooit voor te zorgen dat er geen teken van vuur is op de top

van de verheven Karmel. Maar God zij dank dat er enkelen zijn die er wel om geven. Zij zijn degenen die, hoewel ze van het altaar houden en verrukt zijn over het offer, zich niet kunnen verzoenen met de voortdurende afwezigheid van vuur. Zij verlangen boven alles naar God. Ze zijn dorstig om voor zichzelf de "doordringende zoetheid" te proeven van de liefde van Christus over Wie al de heilige profeten schreven en de psalmisten zongen.

Er is vandaag geen gebrek aan bijbelleraren die de principes van de leer van Christus correct uiteenzetten, maar te veel van hen lijken tevreden om jaar na jaar de grondbeginselen van het geloof te onderwijzen, zich er vreemd genoeg niet van bewust dat er in hun bediening geen geopenbaarde Aanwezigheid is, noch iets ongewoons in hun persoonlijke leven. Ze bedienen voortdurend gelovigen die in hun binnenste een verlangen voelen dat door hun onderwijs eenvoudigweg niet bevredigd wordt.

Ik vertrouw erop dat ik in goedheid spreek, maar het gemis op onze kansels is echt. Milton's verschrikkelijke zin is net zo goed van toepassing op onze tijd als op de zijne: "De hongerige schapen kijken omhoog en worden niet gevoed." Het is een plechtige zaak, en geen klein schandaal in het Koninkrijk, om Gods kinderen te zien verhongeren terwijl ze eigenlijk aan de tafel van de Vader zitten. De waarheid van Wesley's woorden staat voor onze ogen vast: "Orthodoxie, of de juiste mening, is op zijn best een zeer klein onderdeel van religie. Hoewel de juiste gemoedsgesteldheid niet kan bestaan zonder de juiste mening, kan de juiste mening bestaan zonder de juiste

gemoedsgesteldheid. Er kan een juiste mening over God zijn zonder liefde of een juist houding ten opzichte van Hem. Satan is hier het bewijs van."

Dankzij onze prachtige Bijbelgenootschappen en andere effectieve instanties voor de verspreiding van het Woord, zijn er vandaag de dag vele miljoenen mensen die er "juiste meningen" op na houden, waarschijnlijk meer dan ooit tevoren in de geschiedenis van de Kerk. Toch vraag ik me af of er ooit een tijd is geweest waarin ware geestelijke aanbidding op een lager pitje stond. In grote delen van de kerk is de kunst van het aanbidden volledig verloren gegaan en daarvoor in de plaats is dat vreemde en vreemde ding gekomen dat het "programma" wordt genoemd. Dit woord is geleend van het toneel en met trieste wijsheid toegepast op het soort openbare eredienst dat nu bij ons voor eredienst doorgaat.

Degelijke Bijbeluitleg is een dwingende noodzaak in de Kerk van de levende God. Zonder dat kan geen enkele kerk een nieuwtestamentische kerk zijn in de strikte betekenis van die term. Maar een uiteenzetting kan op zo'n manier worden gedaan dat de toehoorders verstoken blijven van enige ware geestelijke voeding. Want het zijn niet alleen woorden die de ziel voeden, maar God zelf, en tenzij en totdat de toehoorders God vinden in persoonlijke ervaring, zijn ze niet beter af omdat ze de waarheid hebben gehoord. De Bijbel is geen doel op zich, maar een middel om mensen tot een intieme en bevredigende kennis van God te brengen, zodat ze in Hem kunnen binnentreden, zich in Zijn Aanwezigheid kunnen verlustigen, de innerlijke zoetheid

van God Zelf in de kern en het centrum van hun hart kunnen proeven en kennen.

Dit boek is een bescheiden poging om Gods hongerige kinderen te helpen Hem te vinden. Niets in dit boek is nieuw, behalve in de zin dat het een ontdekking is die mijn eigen hart heeft gedaan van geestelijke werkelijkheden die voor mij het meest verrukkelijk en wonderbaarlijk zijn. Anderen voor mij zijn veel verder gegaan in deze heilige mysteries dan ik heb gedaan, maar als mijn vuur niet groot is, is het toch echt, en er kunnen mensen zijn die hun kaars aan de vlam ervan kunnen aansteken.

A. W. Tozer Chicago, Ill. 16 juni 1948

Hard achter God aan

Mijn ziel volgt U ingespannen; Uw rechterhand ondersteunt mij. - Ps 63:8

De Christelijke theologie onderwijst de leer van preveniënte genade, die kort gezegd het volgende betekent: voordat een mens God kan zoeken, moet God eerst de mens hebben gezocht.

Voordat een zondig mens een juiste gedachte over God kan hebben, moet er een werk van verlichting in hem gedaan zijn; het mag onvolmaakt zijn, maar niettemin een waar werk, en de geheime oorzaak van al het verlangen en zoeken en bidden dat kan volgen.

We jagen God na omdat, en alleen omdat, Hij eerst een drang in ons heeft gelegd die ons tot de achtervolging aanspoort. "Niemand kan tot mij komen", zei onze Heer, "tenzij de Vader die mij gezonden heeft hem trekt", en het is juist door dit preventieve trekken dat God elk greintje krediet voor de daad van het komen van ons afneemt. De impuls om God na te jagen komt van God, maar de uitwerking van die impuls is dat we Hem hardnekkig volgen; en al die tijd dat we Hem najagen zijn we al in Zijn hand: "Uw rechterhand ondersteunt mij."

In dit goddelijke "ondersteunen" en menselijke "volgen" is geen tegenspraak. Alles is van God, want zoals von Hegel leert, is God altijd voorgaand. In de praktijk echter (d.w.z. waar Gods voorafgaande werking de huidige reactie van de mens ontmoet) moet de mens

God nastreven. Van onze kant moet er oprechte wederkerigheid zijn als deze geheime aantrekkingskracht van God moet uitmonden in een identificeerbare ervaring van het Goddelijke. In de warme taal van het persoonlijke gevoel staat dit in de tweeënveertigste Psalm: "Zoals het hert hijgt naar de beekjes, zo hijgt mijn ziel naar U, o God. Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God; wanneer zal ik komen en voor God verschijnen?" Dit is diep roepen, en het verlangende hart zal het begrijpen.

De leer van rechtvaardiging door geloof - een Bijbelse waarheid en een gezegende verademing van steriel wetticisme en vruchteloze zelfinspanning - is in onze tijd in slecht gezelschap geraakt en door velen zo geïnterpreteerd dat het mensen feitelijk van de kennis van God afhoudt. De hele zaak van religieuze bekering is mechanisch en geestloos gemaakt. Geloof kan nu worden uitgeoefend zonder een pot voor het deugdzame leven en zonder het Adamische ego in verlegenheid te brengen. Christus kan "ontvangen" worden zonder enige speciale liefde voor Hem te scheppen in de ziel van de ontvanger. De man is "gered", maar hij heeft geen honger of dorst naar God. In feite wordt hem specifiek geleerd om tevreden te zijn en wordt hij aangemoedigd om tevreden te zijn met weinig.

De moderne wetenschapper is God kwijtgeraakt temidden van de wonderen van Zijn wereld; wij Christenen lopen een reëel gevaar om God kwijt te raken temidden van de wonderen van Zijn Woord. We zijn bijna vergeten dat God een Persoon is en, als zodanig, kan

worden ontwikkeld zoals ieder mens dat kan. Het is inherent aan persoonlijkheid om andere persoonlijkheden te kunnen kennen, maar volledige kennis van de ene persoonlijkheid door de andere kan niet bereikt worden in één ontmoeting. Het is pas na lange en liefdevolle mentale omgang dat de volledige mogelijkheden van beiden kunnen worden verkend.

Alle sociale omgang tussen menselijke wezens is een antwoord van persoonlijkheid op persoonlijkheid, opklimmend van het meest terloopse contact tussen mens en mens tot de meest volledige, intieme gemeenschap waartoe de menselijke ziel in staat is. Religie, voor zover deze oprecht is, is in essentie het antwoord van geschapen persoonlijkheden op de Scheppende Persoonlijkheid, God. "Dit is het eeuwige leven, opdat zij U kennen, de enige ware God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt."

God is een Persoon en in het diepst van Zijn machtige natuur denkt, wil, geniet, voelt, liefheeft, verlangt en lijdt Hij zoals ieder ander mens. In het bekendmaken van Zichzelf aan ons houdt Hij zich aan het vertrouwde patroon van persoonlijkheid. Hij communiceert met ons via de wegen van onze gedachten, onze wil en onze emoties. De voortdurende en ongegeneerde uitwisseling van liefde en gedachten tussen God en de ziel van de verloste mens is het kloppende hart van de nieuwtestamentische religie.

Deze omgang tussen God en de ziel is ons bekend in een bewust persoonlijk bewustzijn. Het is persoonlijk: dat

wil zeggen, het komt niet door het lichaam van gelovigen, als zodanig, maar is bekend aan het individu, en aan het lichaam door de individuen die er deel van uitmaken. En het is bewust: dat wil zeggen, het blijft niet onder de drempel van het bewustzijn en werkt daar onbekend voor de ziel (zoals bijvoorbeeld de kinderdoop door sommigen wordt gedacht te doen), maar komt binnen het gebied van bewustzijn waar de man het kan "kennen" zoals hij elk ander ervaringsfeit kent.

Jij en ik zijn in het klein (onze zonden uitgezonderd) wat God in het groot is. Omdat we naar Zijn beeld zijn gemaakt, hebben we het vermogen in ons om Hem te kennen. In onze zonden ontbreekt alleen de kracht. Op het moment dat de Geest ons levend heeft gemaakt in de wedergeboorte, voelt ons hele wezen zijn verwantschap met God en springt op in vreugdevolle herkenning. Dat is de hemelse geboorte zonder welke we het Koninkrijk van God niet kunnen zien. Het is echter geen einde maar een begin, want nu begint de glorieuze achtervolging, het gelukkige onderzoek van het hart naar de oneindige rijkdom van de Godheid. Dat is waar we beginnen, zeg ik, maar waar we stoppen heeft nog niemand ontdekt, want er is in de vreselijke en mysterieuze diepten van de Drie-enige God noch grens noch einde.

Oeverloze Oceaan, wie kan U horen? Uw eigen eeuwigheid is om U heen, goddelijke Majesteit!

God gevonden hebben en Hem nog steeds najagen is de liefdesparadox van de ziel, weliswaar geminacht door de al te

gemakkelijk tevredengestelde religieus, maar gerechtvaardigd in gelukkige ervaring door de kinderen van het brandende hart. St. Bernardus verklaarde deze heilige paradox in een muzikaal kwatrijn dat onmiddellijk begrepen zal worden door elke aanbiddende ziel:

Wij proeven U, o Gij Levend Brood, en verlangen er nog steeds naar ons aan U tegoed te doen; wij drinken van U, het Fonteinhoofd en dorsten onze zielen van U te vullen.

Kom in de buurt van de heilige mannen en vrouwen uit het verleden en je zult snel de hitte van hun verlangen naar God voelen. Ze rouwden om Hem, ze baden en worstelden en zochten dag en nacht naar Hem, in het seizoen en daarbuiten, en toen ze Hem gevonden hadden was de vondst des te zoeter door het lange zoeken. Mozes gebruikte het feit dat hij God kende als argument om Hem beter te leren kennen. "Daarom bid ik U, als ik genade in Uw ogen gevonden heb, wijs mij nu Uw weg, opdat ik U ken, opdat ik genade in Uw ogen vind"; en van daaruit steeg hij op om het gewaagde verzoek te doen: "Ik smeek U, toon mij Uw heerlijkheid." God was ronduit verheugd over dit vertoon van vurigheid en riep Mozes de volgende dag naar de berg en liet daar in een plechtige processie al Zijn heerlijkheid voor Hem voorbijgaan.

Davids leven was een stortvloed van geestelijk verlangen, en zijn psalmen klinken met de roep van de zoeker en de blijde schreeuw van de vinder. Paulus bekende dat zijn brandend verlangen naar Christus de drijfveer van zijn leven was. "Dat ik Hem mag kennen," was het doel van zijn hart, en hiervoor offerde hij alles op. "Ja, ongetwijfeld, en ik reken alle dingen

tot verlies om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heer voor wie ik alles verloren heb, en ze slechts als afval beschouw, opdat ik Christus moge winnen."

Hymnodie is zoet met het verlangen naar God, de God die, terwijl de zanger zoekt, hij weet dat hij al gevonden heeft. "Zijn spoor zie ik en ik zal achtervolgen," zongen onze vaders slechts een korte generatie geleden, maar dat lied wordt niet meer gehoord in de grote gemeente. Hoe tragisch is het dat onze leraren in deze donkere tijd het zoeken voor ons hebben gedaan. Alles wordt toegespitst op de eerste daad van het "accepteren" van Christus (een term die overigens niet in de Bijbel voorkomt) en er wordt niet van ons verwacht dat we daarna nog verlangen naar een verdere openbaring van God aan onze zielen. We zijn verstrikt geraakt in de kronkels van een valse logica die erop aandringt dat als we Hem gevonden hebben, we Hem niet meer hoeven te zoeken. Dit wordt ons voorgehouden als het laatste woord in de orthodoxie en het wordt als vanzelfsprekend beschouwd dat geen enkele bijbels onderwezen christen ooit anders heeft geloofd. Zo wordt het hele getuigenis van de aanbiddende, zoekende, zingende Kerk over dat onderwerp scherp terzijde geschoven. De ervaringsgerichte hart-theologie van een groot leger van welriekende heiligen wordt verworpen ten gunste van een zelfvoldane interpretatie van de Schrift die zeker vreemd zou hebben geklonken voor een Augustinus, een Rutherford of een Branierd.

Te midden van deze grote kilte zijn er enkelen, en daar ben ik blij om, die geen genoegen nemen met oppervlakkige logica. Zij zullen de kracht van het argument toegeven en zich dan met tranen afwenden om op een eenzame plaats te jagen en te bidden: "O God, toon mij Uw glorie." Ze willen proeven, met hun hart aanraken, met hun innerlijke ogen het wonder zien dat God is.

Ik wil opzettelijk dit machtige verlangen naar God aanmoedigen. Het gebrek daaraan heeft ons tot onze huidige laagte gebracht. De stugge en houterige kwaliteit van ons religieuze leven is het gevolg van ons gebrek aan heilig verlangen. Tevredenheid is een dodelijke vijand van alle geestelijke groei. Scherp verlangen moet aanwezig zijn, anders zal er geen verschijning van Christus aan Zijn mensen zijn. Hij wacht om gewild te worden. Jammer dat Hij bij velen van ons zo lang, zo heel lang, tevergeefs wacht.

Elk tijdperk heeft zijn eigen kenmerken. Op dit moment leven we in een tijdperk van religieuze complexiteit. De eenvoud die in Christus is, wordt zelden onder ons gevonden. In plaats daarvan zijn er programma's, methoden, organisaties en een wereld van nerveuze activiteiten die tijd en aandacht in beslag nemen, maar nooit het verlangen van het hart kunnen bevredigen. De oppervlakkigheid van onze innerlijke ervaring, de holheid van onze aanbidding en de slaafse imitatie van de wereld die onze promotiemethoden kenmerken, getuigen er allemaal van dat we in deze tijd God slechts

onvolmaakt kennen en de vrede van God nauwelijks ervaren.

Als we God willen vinden te midden van alle religieuze uiterlijkheden, dan moeten we eerst bepalen hoe Hem te vinden, en dan verder gaan op de weg van de eenvoud. Zoals altijd ontdekt God Zichzelf aan "kinderen" en verbergt Hij Zich in dikke duisternis voor wijzen en verstandigen. We moeten onze benadering van Hem vereenvoudigen. We moeten ons beperken tot de essentie (en dat zullen er maar weinig zijn). We moeten alle inspanningen om indruk te maken achterwege laten en komen met de onschuldige openhartigheid van onze kindertijd. Als we dit doen, zal God ongetwijfeld snel reageren.

Als religie haar laatste woord heeft gezegd, hebben we weinig anders nodig dan God zelf. De slechte gewoonte om God en werkelijk te zoeken verhindert ons om God in volledige openbaring te vinden. In het "en" ligt onze grote ellende. Als we de "en" weglaten, zullen we God snel vinden, en in Hem zullen we datgene vinden waar we ons hele leven heimelijk naar hebben verlangd.

We hoeven niet bang te zijn dat we door alleen God te zoeken onze levens vernauwen of de bewegingen van onze uitdijende harten beperken. Het tegenovergestelde is waar. We kunnen het ons heel goed veroorloven om God tot ons Alles te maken, om ons te concentreren, om het vele op te offeren voor het Ene.

De schrijver van de schilderachtige oud-Engelse klassieker The Cloud of Unknowing leert ons hoe we dit moeten doen. "Verhef uw hart tot God met een zachtmoedig roeren van liefde; en bedoel Hemzelf, en geen van Zijn goederen. En denk daarbij niet aan iets anders dan aan God zelf. Zodat niets werkt in uw verstand, noch in uw wil, dan alleen God Zelf. Dit is het werk van de ziel dat God het meest behaagt."

Opnieuw raadt hij ons aan om in het gebed alles verder af te slanken, zelfs onze theologie. "Want het is voldoende, een naakte intentie rechtstreeks tot God zonder enige andere oorzaak dan Zichzelf." Toch ligt onder al zijn gedachten het brede fundament van de waarheid van het Nieuwe Testament, want hij legt uit dat hij met "Zichzelf" bedoelt "God die u gemaakt en gekocht heeft, en die u genadig geroepen heeft tot uw graad." En hij is helemaal voor eenvoud: Als we de godsdienst "in één woord willen samenvatten, opdat gij er meer houvast aan hebt, neem dan een klein woord van één lettergreep; want zo is het beter dan van twee, want hoe korter het is, hoe beter het overeenstemt met het werk van de Geest. En zo'n woord is dit woord God of dit woord liefde."

Toen de Heer Kanaän onder de stammen van Israël verdeelde, kreeg Levi geen deel van het land. God zei eenvoudigweg tegen hem: "Ik ben uw deel en uw erfdeel," en door die woorden maakte Hij hem rijker dan al zijn broeders, rijker dan alle koningen en raja's die ooit in de wereld geleefd hebben. En er is hier een geestelijk

principe, een principe dat nog steeds geldt voor elke priester van de Allerhoogste God.

De man die God als zijn schat heeft, heeft alle dingen in één. Vele gewone schatten kunnen hem ontzegd worden, of als hij ze toch mag hebben, zal het genot ervan zo getemperd zijn dat ze nooit noodzakelijk zullen zijn voor zijn geluk. Of als hij ze moet zien gaan, de een na de ander, zal hij nauwelijks een gevoel van verlies voelen, want nu hij de Bron van alle dingen heeft, heeft hij in Eén alle voldoening, alle plezier, alle verrukking. Wat hij ook mag verliezen, hij heeft in feite niets verloren, want hij heeft het nu allemaal in Eén, en hij heeft het puur, rechtmatig en voor altijd.

O God, ik heb Uw goedheid geproefd, en het heeft me zowel verzadigd als dorstig gemaakt naar meer. Ik ben me pijnlijk bewust van mijn behoefte aan meer genade. Ik schaam me voor mijn gebrek aan verlangen. O God, de Drie-enige God, ik wil U willen; ik verlang om vervuld te worden van verlangen; ik dorst om nog dorstiger gemaakt te worden. Toon mij Uw glorie, bid ik U, opdat ik U werkelijk mag kennen. Begin in barmhartigheid een nieuw werk van liefde in mij. Zeg tegen mijn ziel: "Sta op, mijn liefste, mijn schone, en kom weg." Geef me dan genade om op te staan en U te volgen uit dit mistige laagland waar ik zo lang heb rondgedwaald. In Jezus' naam, Amen

De zaligheid van niets bezitten

Zalig de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen. - Mat 5:3

Voordat de Here God de mens op aarde maakte, bereidde Hij hem eerst voor door een wereld van nuttige en aangename dingen te scheppen voor zijn levensonderhoud en genot. In het Genesis-verslag van de schepping worden deze dingen eenvoudigweg "dingen" genoemd. Ze waren gemaakt voor het gebruik door de mens, maar het was de bedoeling dat ze altijd buiten de mens zouden staan en aan hem ondergeschikt zouden zijn. In het diepe hart van de man was een heiligdom waar alleen God waardig was om te komen. Binnenin hem was God; buiten hem waren er duizend geschenken die God over hem uitgestort had.

Maar de zonde heeft complicaties geïntroduceerd en die gaven van God tot een potentiële bron van verderf voor de ziel gemaakt.

Onze ellende begon toen God uit Zijn centrale heiligdom werd verdreven en "dingen" werden toegelaten om binnen te komen. In het menselijk hart hebben "dingen" de overhand genomen. Mensen hebben nu van nature geen vrede in hun hart, want God is daar niet langer gekroond, maar daar in de innerlijke schemering vechten koppige en agressieve overweldigers onder elkaar om de eerste plaats op de troon.

Dit is niet slechts een metafoor, maar een nauwkeurige analyse van onze werkelijke geestelijke problemen. Er zit

in het menselijk hart een taaie, vezelige wortel van gevallen leven waarvan de aard is om te bezitten, altijd te bezitten. Het begeert "dingen" met een diepe en felle passie. De voornaamwoorden "mij" en "mijn" zien er in druk onschuldig genoeg uit, maar hun constante en universele gebruik is veelzeggend. Ze drukken de ware aard van de oude Adamische mens beter uit dan duizend boekdelen theologie zouden kunnen doen. Het zijn verbale symptomen van onze diepe ziekte. De wortels van ons hart zijn in de dingen vastgegroeid en we durven er niet één wortel uit te trekken, anders sterven we. Dingen zijn noodzakelijk voor ons geworden, een ontwikkeling die oorspronkelijk nooit de bedoeling was. Gods gaven nemen nu de plaats van God in en de hele loop van de natuur wordt verstoord door de monsterlijke vervanging.

Onze Heer verwees naar deze tirannie der dingen toen Hij tot Zijn discipelen zei: "Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij. Want wie zijn leven wil behouden, die zal het verliezen; en wie zijn leven zal verliezen om mijnentwil, die zal het vinden."

Door deze waarheid in fragmenten te verdelen voor een beter begrip, lijkt het erop dat er in ieder van ons een vijand schuilt die we op eigen risico tolereren. Jezus noemde het "leven" en "zelf", of zoals wij zouden zeggen, het zelfleven. Het belangrijkste kenmerk is zijn bezitsdrang: de woorden "gewin" en "winst" suggereren dit. Deze vijand laten leven is uiteindelijk alles verliezen. Hem verwerpen en alles opgeven omwille van Christus is

uiteindelijk niets verliezen, maar alles behouden tot in het eeuwige leven. En mogelijk wordt hier ook een hint gegeven over de enige effectieve manier om deze vijand te vernietigen: door het kruis: "Laat hij zijn kruis opnemen en Mij volgen."

De weg naar een diepere kennis van God gaat door de eenzame valleien van zielsarmoede en verloochening van alle dingen. De gezegenden die het Koninkrijk bezitten zijn zij die elk uiterlijk ding hebben afgezworen en alle gevoel van bezit uit hun hart hebben geworteld. Zij zijn "arm van geest". Ze hebben een innerlijke toestand bereikt die gelijk is aan de uiterlijke omstandigheden van de gewone bedelaar in de straten van Jeruzalem; dat is wat het woord "arm" zoals Christus het gebruikte eigenlijk betekent. Deze gezegende armen zijn niet langer slaven van de tirannie der dingen. Ze hebben het juk van de onderdrukker verbroken; en dit hebben ze niet gedaan door te vechten maar door zich over te geven. Hoewel ze vrij zijn van elk gevoel van bezit, bezitten ze toch alle dingen. "Van hen is het koninkrijk van de hemel."

Laat me je aansporen om dit serieus te nemen. Het moet niet worden opgevat als louter bijbelonderricht dat in je geest moet worden opgeborgen samen met een lome massa andere doctrines. Het is een markering op de weg naar groenere weiden, een pad gebeiteld tegen de steile wanden van de berg van God. We durven er niet omheen te lopen als we dit heilige streven willen voortzetten. We moeten stap voor stap stijgen. Als we één stap weigeren, beëindigen we onze vooruitgang.

Zoals zo vaak het geval is, vindt dit nieuwtestamentische principe van geestelijk leven zijn beste illustratie in het Oude Testament. In het verhaal van Abraham en Izaäk hebben we een dramatisch beeld van het overgegeven leven en een uitstekend commentaar op de eerste zaligspreking.

Abraham was oud toen Izaäk werd geboren, oud genoeg om zijn grootvader te zijn geweest, en het kind werd meteen de verrukking en het idool van zijn hart. Vanaf het moment dat hij zich voor het eerst bukte om de kleine gestalte onhandig in zijn armen te nemen, was hij een gretige liefdesslaaf van zijn zoon. God gaf een duidelijke uiteenzetting van de kracht van deze genegenheid. En het is niet moeilijk te begrijpen. De baby vertegenwoordigde alles wat heilig was voor zijn vaders hart: de beloften van God, de verbonden, de hoop van de jaren en de lange messiaanse droom. Terwijl hij hem van baby tot jonge man zag opgroeien, werd het hart van de oude man steeds nauwer verbonden met het leven van zijn zoon, tot de relatie uiteindelijk aan de rand van het gevaarlijke kwam. Toen greep God in om vader en zoon te redden van de gevolgen van een onzuivere liefde.

"Neem nu uw zoon," zei God tegen Abraham, "uw enige zoon Isaak, die gij liefhebt, en trek naar het land Moria; en offer hem daar tot een brandoffer op een van de bergen die Ik u zal noemen." De heilige schrijver bespaart ons een close-up van de doodsstrijd die nacht op de hellingen bij Beersheba toen de oude man het uitmaakte met zijn God, maar de eerbiedige verbeelding mag met

ontzag kijken naar de gebogen vorm en de krampachtige worsteling alleen onder de sterren. Mogelijk werd een menselijke ziel pas weer bezocht door zo'n dodelijke pijn toen een Groter dan Abraham worstelde in de hof van Getsemane. Had de man zelf maar mogen sterven. Dat zou duizend keer gemakkelijker zijn geweest, want hij was nu oud en sterven zou geen grote beproeving zijn geweest voor iemand die zo lang met God had gewandeld. Bovendien zou het een laatste zoet genoegen zijn geweest om zijn afnemende blik te laten rusten op de gestalte van zijn stoere zoon die zou leven om de lijn van Abraham voort te zetten en in zichzelf de beloften van God te vervullen die lang daarvoor in Ur van de Chaldeeën waren gedaan.

Hoe zou hij de jongen moeten doden! Zelfs als hij de toestemming van zijn gewonde en protesterende hart kon krijgen, hoe kon hij deze daad dan in overeenstemming brengen met de belofte: "In Izaäk zal uw zaad genoemd worden"? Dit was Abrahams beproeving door vuur en hij faalde niet in de smeltkroes. Terwijl de sterren nog als scherpe witte punten boven de tent schenen waar de slapende Isaak lag, en lang voordat de grijze dageraad het oosten begon te verlichten, had de oude heilige een besluit genomen. Hij zou zijn zoon offeren zoals God hem had opgedragen en er dan op vertrouwen dat God hem uit de dood zou opwekken. Dit, zegt de schrijver aan de Hebreeën, was de oplossing die zijn pijnlijke hart ergens in de donkere nacht vond, en hij stond "vroeg in de morgen" op om het plan uit te voeren. Het is prachtig om te zien dat, hoewel hij zich vergiste in Gods methode, hij het geheim

van Zijn grote hart correct had aangevoeld. En de oplossing komt goed overeen met het Schriftgedeelte van het Nieuwe Testament,

"Wie wil verliezen... omwille van mij, zal vinden..."

God liet de lijdende oude man zijn gang gaan tot het punt waarop Hij wist dat er geen weg terug zou zijn en verbood hem toen om de jongen ook maar een hand te geven. Tegen de verwonderde patriarch zegt Hij nu in feite: "Het is al goed, Abraham. Het was nooit mijn bedoeling dat je de jongen zou doden. Ik wilde hem alleen uit de tempel van je hart verwijderen, zodat ik daar ongestoord kon heersen. Ik wilde de perversie in je liefde corrigeren. Nu mag je de jongen hebben, gezond en wel. Neem hem mee en ga terug naar je tent. Nu weet ik dat gij God vreest, want gij hebt mij uw zoon, uw enige zoon, niet onthouden."

Toen ging de hemel open en er klonk een stem die tegen hem zei: "Bij Mijzelf heb Ik gezworen, spreekt de Heer, omdat gij dit gedaan hebt en uw zoon, uw enige zoon, niet hebt achtergehouden: dat Ik u zegenend zal zegenen en uw zaad vermenigvuldigen zal als de sterren des hemels en als het zand aan de kust der zeeën; en uw zaad zal de poort zijner vijanden bezitten; en in uw zaad zullen alle volken der aarde gezegend worden; omdat gij mijn stem gehoorzaamd hebt."

De oude man van God hief zijn hoofd op om de Stem te beantwoorden en stond daar op de berg, sterk en zuiver en groots, een man die door de Heer was uitgekozen voor

een speciale behandeling, een vriend en favoriet van de Allerhoogste. Nu was hij een man die zich volledig overgaf, een man die volkomen gehoorzaam was, een man die niets bezat. Hij had alles geconcentreerd in de persoon van zijn dierbare zoon, en God had het van hem afgenomen. God had aan de rand van Abrahams leven kunnen beginnen en naar het centrum toe kunnen werken; maar Hij koos er liever voor om snel naar het hart toe te snijden en het in één scherpe scheidingshandeling over te nemen. Door zo te handelen ging Hij zuinig om met middelen en tijd. Het deed wreed pijn, maar het was effectief.

Ik heb gezegd dat Abraham niets bezat. Maar was deze arme man niet rijk? Alles wat hij vroeger bezat was nog steeds van hem: schapen, kamelen, kuddes en allerlei goederen. Hij had ook zijn vrouw en zijn vrienden, en het beste van alles was dat hij zijn zoon Isaak veilig aan zijn zijde had. Hij had alles, maar hij bezat niets. Daar is het geestelijke geheim. Er is de zoete theologie van het hart die alleen geleerd kan worden in de school van verzaking. De boeken over systematische theologie zien dit over het hoofd, maar de wijzen zullen het begrijpen.

Na die bittere en gezegende ervaring denk ik dat de woorden "mij" en "mijn" nooit meer dezelfde betekenis voor Abraham hadden. Het gevoel van bezit waar ze op duiden was uit zijn hart verdwenen. De dingen waren voor altijd uitgestoten. Ze waren nu uitwendig geworden voor de man. Zijn innerlijke hart was er vrij van. De wereld zei: "Abraham is rijk," maar de oude patriarch glimlachte

alleen maar. Hij kon het hen niet uitleggen, maar hij wist dat hij niets bezat, dat zijn echte schatten innerlijk en eeuwig waren.

Het lijdt geen twijfel dat dit bezitterige vasthouden aan dingen een van de schadelijkste gewoonten in het leven is. Omdat het zo natuurlijk is, wordt het zelden herkend als het kwaad dat het is; maar de uitwerkingen ervan zijn tragisch.

We worden er vaak van weerhouden om onze schatten aan de Heer te geven uit angst voor hun veiligheid; dit geldt vooral als die schatten geliefde familieleden en vrienden zijn. Maar we hoeven niet zo bang te zijn. Onze Heer kwam niet om te vernietigen maar om te redden. Alles is veilig als we het aan Hem toevertrouwen, en niets is echt veilig als we het niet aan Hem toevertrouwen.

Onze gaven en talenten moeten ook aan Hem worden overgedragen. Ze moeten worden erkend voor wat ze zijn, Gods bruikleen aan ons, en mogen nooit op enigerlei wijze als van onszelf worden beschouwd. We hebben niet meer recht om de eer op te eisen voor speciale vaardigheden dan voor blauwe ogen of sterke spieren. "Want wie maakt u anders dan een ander? En wat hebt gij, dat gij niet ontvangen hebt?"

De christen die levend genoeg is om zichzelf ook maar een beetje te kennen, zal de symptomen van deze bezittingskwaal herkennen en zal verdrietig zijn als hij ze in zijn eigen hart vindt. Als het verlangen naar God sterk

genoeg in hem is, zal hij er iets aan willen doen. Wat moet hij nu doen?

Allereerst moet hij alle verdediging opgeven en geen poging doen om zichzelf te verontschuldigen, noch in zijn eigen ogen, noch voor de Heer. Wie zichzelf verdedigt, zal zichzelf als verdediging hebben en hij zal geen ander hebben; maar laat hem weerloos voor de Heer komen en hij zal niemand minder dan God Zelf als verdediger hebben. Laat de onderzoekende christen elke misleidende truc van zijn bedrieglijke hart met voeten treden en aandringen op een eerlijke en open omgang met de Heer.

Dan moet hij onthouden dat dit heilige zaken zijn. Geen achteloze of toevallige omgang zal volstaan. Laat hem tot God komen in volle vastberadenheid om gehoord te worden. Laat hem erop aandringen dat God zijn alles aanvaardt, dat Hij de dingen uit zijn hart haalt en Zichzelf daar in macht laat regeren. Het kan nodig zijn dat hij specifiek moet worden, dat hij dingen en mensen één voor één bij hun naam moet noemen. Als hij drastisch genoeg wordt, kan hij de tijd van zijn lijdensweg verkorten van jaren tot minuten en het goede land binnengaan, lang voor zijn tragere broeders die hun gevoelens vertroetelen en aandringen op voorzichtigheid in hun omgang met God.

Laten we nooit vergeten dat zo'n waarheid als deze niet uit het hoofd geleerd kan worden, zoals men de feiten van de natuurwetenschappen zou leren. Ze moeten ervaren worden voordat we ze echt kunnen kennen. We moeten in ons hart Abrahams harde en bittere ervaringen doorleven

als we de zegeningen willen kennen die erop volgen. De oude vloek zal niet pijnloos verdwijnen; de taaie oude vrek in ons zal niet gaan liggen en gehoorzaam aan ons bevel sterven. Hij moet uit ons hart worden gerukt als een plant uit de grond; hij moet met pijn en bloed worden verwijderd als een tand uit de kaak. Hij moet met geweld uit onze ziel verdreven worden, zoals Christus de geldwisselaars uit de tempel verdreef. En we zullen ons moeten wapenen tegen zijn zielige smeekbeden en die moeten herkennen als voortkomend uit zelfmedelijden, een van de meest verwerpelijke zonden van het menselijk hart.

Als we God inderdaad in groeiende intimiteit willen leren kennen, moeten we deze weg van verzaking gaan. En als we God willen najagen, dan zal Hij ons vroeg of laat op de proef stellen. Abrahams beproeving was op dat moment niet als zodanig aan hem bekend, maar als hij een andere weg had genomen dan hij deed, zou de hele geschiedenis van het Oude Testament er anders hebben uitgezien. God zou ongetwijfeld Zijn man hebben gevonden, maar het verlies voor Abraham zou tragisch zijn geweest. We zullen dus één voor één naar de testplaats worden gebracht en we zullen misschien nooit weten wanneer we daar zijn. Op die testplaats zullen er geen dozijn mogelijke keuzes voor ons zijn; slechts één en een alternatief, maar onze hele toekomst zal worden bepaald door de keuze die we maken.

Vader, ik wil U kennen, maar mijn laffe hart is bang om zijn speelgoed op te geven. Ik kan er geen afscheid van

nemen zonder innerlijke bloedingen, en ik probeer de angst voor het afscheid niet voor U te verbergen. Ik kom bevend, maar ik kom. Wortel alstublieft uit mijn hart al die dingen die ik zo lang heb gekoesterd en die een deel van mijn levende zelf zijn geworden, zodat Gij daar kunt binnengaan en wonen zonder rivaal. Dan zult Gij de plaats van Uw voeten glorieus maken. Dan zal mijn hart geen zon nodig hebben om erin te schijnen, want Gij zult er het licht van zijn en er zal geen nacht zijn. In Jezus' naam, Amen.

De sluier verwijderen

Heb dan, broeders, vrijmoedigheid om in te gaan in het heilige door het bloed van Jezus. - Heb 10:19

Onder de beroemde uitspraken van de kerkvaders is er geen die beter bekend is dan Augustinus' "Gij hebt ons voor Uzelf gevormd en onze harten zijn rusteloos tot ze rust vinden in U."

De man beschrijft hier in een paar woorden de oorsprong en innerlijke geschiedenis van het menselijk ras. God heeft ons voor Zichzelf gemaakt: dat is de enige verklaring die het hart van een denkend mens bevredigt, wat zijn wilde rede ook moge zeggen. Als gebrekkig onderwijs en perverse redeneringen een mens tot een andere conclusie brengen, dan is er weinig dat een Christen voor hem kan doen. Voor zo iemand heb ik geen boodschap. Mijn oproep is gericht aan hen die eerder in het verborgene onderwezen zijn door de wijsheid van God; ik spreek tot dorstige harten wiens verlangens gewekt zijn door de aanraking van God in hen, en die geen beredeneerd bewijs nodig hebben. Hun rusteloze harten leveren al het bewijs dat ze nodig hebben.

God heeft ons voor Zichzelf gevormd. De Shorter Catechism, "Agreed upon by the Reverend Assembly of Divines at Westminister," zoals het in de oude New-England Primer staat, stelt de oude vragen wat en waarom en beantwoordt ze in één korte zin die in geen enkel ongeïnspireerd werk geëvenaard wordt.

"Vraag: Wat is het voornaamste einde van de mens? Antwoord: Het voornaamste doel van de mens is om God te verheerlijken en voor eeuwig van Hem te genieten."

Hiermee stemmen de vier en twintig oudsten in die op hun aangezicht vallen om Hem te aanbidden die leeft tot in eeuwigheid, zeggende: "Gij zijt waardig, o Heer, om heerlijkheid en eer en macht te ontvangen; want Gij hebt alle dingen geschapen en voor Uw welbehagen zijn en werden zij geschapen."

God vormde ons voor Zijn welbehagen en vormde ons zo dat wij net zo goed als Hij in goddelijke gemeenschap kunnen genieten van de zoete en mysterieuze vermenging van verwante persoonlijkheden. Hij heeft ons bedoeld om Hem te zien en met Hem te leven en ons leven te ontlenen aan Zijn glimlach. Maar we hebben ons schuldig gemaakt aan die "vuile opstand" waarover Milton spreekt als hij de rebellie van Satan en zijn volgelingen beschrijft. We hebben met God gebroken. We hebben opgehouden Hem te gehoorzamen of van Hem te houden en zijn in schuld en angst zo ver mogelijk van Zijn Aanwezigheid weggevlucht.

Maar wie kan voor Zijn Aanwezigheid vluchten als de hemel der hemelen Hem niet kan bevatten? Wanneer, zoals de wijsheid van Salomo getuigt, "de Geest van de Heer de wereld vervult"? De alomtegenwoordigheid van de Heer is één ding, en is een plechtig feit dat noodzakelijk is voor Zijn volmaaktheid; de geopenbaarde Aanwezigheid is iets heel anders, en voor die Aanwezigheid zijn we gevlucht, net

als Adam, om ons te verbergen tussen de bomen van de hof, of net als Petrus om ineen te krimpen en te roepen: "Ga weg van mij, want ik ben een zondig mens, o Heer."

Dus het leven van de mens op aarde is een leven weg van de Tegenwoordigheid, losgerukt van dat "gelukzalige centrum" dat onze juiste en gepaste woonplaats is, onze eerste nalatenschap die we niet bewaard hebben en waarvan het verlies de oorzaak is van onze onophoudelijke rusteloosheid.

Het hele werk van God in de verlossing is om de tragische gevolgen van die vuile opstand ongedaan te maken en om ons weer terug te brengen in een juiste en eeuwige relatie met Zichzelf. Dit vereist dat onze zonden op een bevredigende manier worden weggedaan, dat er een volledige verzoening tot stand komt en de weg voor ons wordt vrijgemaakt om weer in bewuste gemeenschap met God terug te keren en weer als vanouds in de Tegenwoordigheid te leven. Hij beweegt ons door Zijn voorafgaande werking in ons om terug te keren. We merken dit voor het eerst wanneer onze rusteloze harten een verlangen naar de Aanwezigheid van God voelen en we in onszelf zeggen: "Ik zal opstaan en naar mijn Vader gaan." Dat is de eerste stap, en zoals de Chinese wijsgeer Lao-tze heeft gezegd: "De reis van duizend mijlen begint met een eerste stap."

De innerlijke reis van de ziel vanuit de wildernis van de zonde naar de genoten Aanwezigheid van God wordt prachtig geïllustreerd in de tabernakel van het Oude

Testament. De terugkerende zondaar ging eerst de buitenste voorhof binnen waar hij een bloedoffer bracht op het koperen altaar en zich waste in het wasvat dat er vlakbij stond. Daarna ging hij door een voorhangsel naar de heilige plaats waar geen natuurlijk licht kon komen, maar de gouden kandelaar die sprak over Jezus, het Licht van de Wereld, wierp zijn zachte gloed over iedereen. Daar was ook het toonbrood dat vertelde over Jezus, het Brood des Levens, en het reukofferaltaar, een beeld van onophoudelijk gebed.

Ook al had de aanbidder zoveel genoten, toch was hij de Tegenwoordigheid van God nog niet binnengegaan. Een ander voorhangsel scheidde van het Heilige der Heiligen, waar boven het verzoendeksel God zelf woonde in een schrikkelijke en glorieuze verschijning. Zolang de tabernakel bestond, kon alleen de hogepriester daar binnengaan, en dat maar één keer per jaar, met bloed dat hij offerde voor zijn zonden en de zonden van het volk. Het was dit laatste voorhangsel dat werd gescheurd toen onze Heer de geest gaf op Golgotha, en de heilige schrijver legt uit dat dit scheuren van het voorhangsel de weg opende voor elke aanbidder in de wereld om via de nieuwe en levende weg rechtstreeks in de goddelijke Aanwezigheid te komen.

Alles in het Nieuwe Testament komt overeen met dit beeld uit het Oude Testament. De vrijgekochte mens hoeft niet langer bang te zijn om het Heilige der Heiligen binnen te gaan. God wil dat we zijn aanwezigheid binnengaan en ons hele leven daar doorbrengen. Dit moet ons in bewuste

ervaring bekend worden. Het is meer dan een leer om vast te houden, het is een leven om elk moment van elke dag van te genieten.

Deze Vlam van de Aanwezigheid was het kloppende hart van de Levitische orde. Zonder deze vlam waren alle afspraken van de tabernakel tekens van een onbekende taal; ze hadden geen betekenis voor Israël of voor ons. Het grootste feit van de tabernakel was dat Jehovah er was; een Aanwezigheid wachtte binnen het voorhangsel. Op dezelfde manier is de Aanwezigheid van God het centrale feit van het Christendom. In het hart van de Christelijke boodschap is God Zelf aan het wachten tot Zijn verloste kinderen zich bewust worden van Zijn Aanwezigheid. Het type Christendom dat nu toevallig in zwang is kent deze Aanwezigheid alleen in theorie. Het slaagt er niet in om het voorrecht van de christen van de huidige realisatie te benadrukken. Volgens de leer zijn we positioneel in de Aanwezigheid van God, en er wordt niets gezegd over de noodzaak om die Aanwezigheid werkelijk te ervaren. De vurige drang die mannen als McCheyne dreef ontbreekt volledig. En de huidige generatie christenen meet zichzelf af aan deze onvolmaakte regel. Een verachtelijke tevredenheid neemt de plaats in van een brandende ijver. We zijn tevreden om te rusten in onze gerechtelijke bezittingen en voor het grootste deel storen we ons weinig aan de afwezigheid van persoonlijke ervaring.

Wie is dit binnen de sluier die in vurige verschijning woont? Het is niemand anders dan God zelf, "één God, de almachtige Vader, Schepper van hemel en aarde en van alle

zichtbare en onzichtbare dingen," en "één Heer Jezus Christus, de eniggeboren Zoon van God; verwekt van Zijn Vader vóór alle werelden, God uit God, Licht uit Licht, God uit God; verwekt, niet gemaakt; zijnde van één substantie met de Vader," en "de Heilige Geest, de Heer en Gever van leven, Die uitgaat van de Vader en de Zoon, Die samen met de Vader en de Zoon wordt aanbeden en verheerlijkt." Toch is deze heilige Drie-eenheid Eén God, want "wij aanbidden één God in Drie-eenheid, en Drie-eenheid in Eenheid; noch de Personen met elkaar verwarren, noch de Substantie verdelen. Want er is één Persoon van de Vader, een andere van de Zoon en een andere van de Heilige Geest. Maar de Godheid van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest is allen één: de heerlijkheid gelijk en de majesteit onveranderlijk." Zo luiden ten dele de oude geloofsbelijdenissen, en zo verklaart het geïnspireerde Woord.

Achter het voorhangsel bevindt zich God, die God naar Wie de wereld, met een vreemde inconsistentie, heeft verlangd, "als zij Hem mochten vinden." Hij heeft Zichzelf tot op zekere hoogte in de natuur ontdekt, maar volmaakter in de Menswording; nu wacht Hij om Zich in verrukkelijke volheid te tonen aan de nederigen van ziel en de reinen van hart.

De wereld vergaat door gebrek aan kennis van God en de Kerk hongert door gebrek aan Zijn Aanwezigheid. De onmiddellijke genezing van de meeste van onze religieuze kwalen zou zijn om de Aanwezigheid binnen te gaan in geestelijke ervaring, om plotseling bewust te worden dat

we in God zijn en dat God in ons is. Dit zou ons uit onze armzalige bekrompenheid tillen en ons hart verruimen. Dit zou de onzuiverheden uit ons leven wegbranden zoals de insecten en schimmels werden weggebrand door het vuur dat in de struik woonde.

Hij is alwetend, wat betekent dat Hij in één vrije en moeiteloze handeling alle materie, alle geest, alle relaties, alle gebeurtenissen kent. Hij heeft geen verleden en Hij heeft geen toekomst. Hij is, en geen van de beperkende en kwalificerende termen die over schepselen worden gebruikt kunnen op Hem van toepassing zijn. Liefde en barmhartigheid en gerechtigheid zijn van Hem, en heiligheid is zo onuitsprekelijk dat geen enkele vergelijking of figuur kan volstaan om het uit te drukken. Alleen vuur kan er zelfs maar een vage voorstelling van geven. In vuur verscheen Hij bij het brandende braambos; in de vuurzuil verbleef Hij gedurende de hele lange woestijnreis. Het vuur dat tussen de vleugels van de cherubs in het heilige gloeide, werd de "shekinah", de Aanwezigheid, genoemd door de jaren van Israëls heerlijkheid, en toen het Oude plaats had gemaakt voor het Nieuwe, kwam Hij met Pinksteren als een vurige vlam en rustte op elke discipel.

Spinoza schreef over de intellectuele liefde voor God, en daar had hij een kern van waarheid in; maar de hoogste liefde voor God is niet intellectueel, maar geestelijk. God is geest en alleen de geest van de mens kan Hem werkelijk kennen. In de diepe geest van een mens moet het vuur gloeien, anders is zijn liefde niet de ware liefde van God.

De groten van het Koninkrijk zijn zij geweest die meer van God hielden dan anderen. We weten allemaal wie dat zijn geweest en brengen graag hulde aan de diepgang en oprechtheid van hun toewijding. We hoeven maar een moment stil te staan en hun namen komen ons al geurend van mirre, aloë en kassie tegemoet vanuit de ivoren paleizen.

Fredrick Faber was iemand wiens ziel hijgde naar God zoals een ree hijgt naar de waterbeek, en de mate waarin God Zich openbaarde aan zijn zoekende hart zette het hele leven van de goede man in vuur en vlam met een brandende aanbidding die wedijvert met die van de serafijnen voor de troon. Zijn liefde voor God strekte zich evenzeer uit tot de drie Personen van de Godheid, maar toch scheen hij voor elk van hen een speciaal soort liefde te voelen die alleen voor Hem bestemd was. Over God de Vader zingt hij:

Alleen te zitten en aan God te denken, Oh wat een vreugde is dat! Om de gedachte te denken, om de naam te ademen; de aarde kent geen hogere gelukzaligheid.

Vader van Jezus, liefde's beloning! Wat een verrukking zal het zijn, neer te buigen voor Uw troon, en U aan te staren!

Zijn liefde voor de Persoon van Christus was zo intens dat het hem dreigde te verteren; het brandde in hem als een zoet en heilig vuur en vloeide van zijn lippen als gesmolten goud. In een van zijn preken zegt hij: "Waar we ons ook wenden in de kerk van God, daar is Jezus. Hij is voor ons het begin, het

midden en het einde van alles. ... Er is niets goeds, niets heiligs, niets moois, niets vreugdevols dat Hij niet is voor Zijn dienaren. Niemand hoeft arm te zijn, want als hij wil, kan hij Jezus tot zijn eigendom en bezit hebben. Niemand hoeft teneergeslagen te zijn, want Jezus is de vreugde van de hemel en het is Zijn vreugde om in bedroefde harten binnen te gaan. We kunnen over veel dingen overdrijven; maar we kunnen nooit onze verplichting aan Jezus overdrijven, of de barmhartige overvloed van de liefde van Jezus voor ons. Ons hele leven lang zouden we over Jezus kunnen praten, en toch zouden we nooit aan het einde komen van de lieve dingen die over Hem gezegd kunnen worden. De eeuwigheid zal niet lang genoeg zijn om alles te leren wat Hij is, of om Hem te prijzen voor alles wat Hij heeft gedaan, maar dat doet er niet toe; want we zullen altijd bij Hem zijn, en we verlangen niets meer." En rechtstreeks tot onze Heer zegt hij tegen Hem:

"Ik heb U zo lief, ik weet niet hoe ik mijn hartstochten moet bedwingen; Uw liefde is als een brandend vuur in mijn ziel."

Fabers vurige liefde strekte zich ook uit tot de Heilige Geest. Niet alleen in zijn theologie erkende hij zijn godheid en volledige gelijkheid met de Vader en de Zoon, maar hij vierde het voortdurend in zijn liederen en in zijn gebeden. Hij drukte letterlijk zijn voorhoofd tegen de grond in zijn gretige vurige aanbidding van de Derde Persoon van de Godheid. In een van zijn grote lofzangen op de Heilige Geest vat hij zijn brandende toewijding als volgt samen:

"O Geest, mooi en vreselijk! Mijn hart kan breken van liefde voor al Uw tederheid omwille van ons, arme zondaars.

Ik heb de verveling van het citeren gewaagd om met een duidelijk voorbeeld te laten zien wat ik wilde zeggen, namelijk dat God zo enorm wonderbaarlijk is, zo volkomen en compleet verrukkelijk dat Hij, zonder iets anders dan Zichzelf, kan voldoen aan de diepste eisen van onze totale natuur, mysterieus en diep als die natuur is. Een dergelijke aanbidding zoals Faber die kende (en hij is slechts één van een groot gezelschap dat niemand kan tellen) kan nooit voortkomen uit een louter doctrinaire kennis van God. Harten die "geschikt zijn om te breken" van liefde voor de Godheid zijn diegenen die in de Tegenwoordigheid zijn geweest en met open ogen hebben gekeken naar de majesteit van de Godheid. Mannen met brekende harten hadden een kwaliteit die gewone mensen niet kenden of begrepen. Ze spraken gewoonlijk met geestelijke autoriteit. Ze waren in de Aanwezigheid van God geweest en rapporteerden wat ze daar hadden gezien. Zij waren profeten, geen schriftgeleerden, want de schriftgeleerde vertelt ons wat hij gelezen heeft en de profeet vertelt ons wat hij gezien heeft.

Het onderscheid is niet denkbeeldig. Tussen de schriftgeleerde die gelezen heeft en de profeet die gezien heeft is er een verschil zo groot als de zee. We worden vandaag overspoeld met orthodoxe schriftgeleerden, maar waar zijn de profeten? De harde stem van de schriftgeleerde klinkt over het evangelicalisme, maar de Kerk wacht op de tedere stem van de heilige die door de sluier heen is gedrongen en met een innerlijk oog heeft gestaard naar het Wonder dat God is. En toch, zo doordringen, in een gevoelige levende ervaring de heilige Aanwezigheid binnendringen, is een voorrecht dat openstaat voor elk kind van God.

Als het voorhangsel is weggenomen door het verscheuren van Jezus' vlees, en niets aan Gods kant ons ervan weerhoudt om binnen te gaan, waarom blijven we dan zonder? Waarom stemmen we ermee in om al onze dagen net buiten het Heilige der Heiligen te blijven en nooit naar binnen te gaan om God aan te kijken? We horen de Bruidegom zeggen: "Laat mij uw aangezicht zien, laat mij uw stem horen, want uw stem is zoet en uw aangezicht is aangenaam." We voelen dat de roep voor ons is, maar toch komen we niet dichterbij, en de jaren gaan voorbij en we worden oud en moe in de buitenste voorhoven van de tabernakel. Wat belemmert ons?

Het antwoord dat gewoonlijk gegeven wordt, simpelweg dat we "koud" zijn, zal niet alle feiten verklaren. Er is iets ernstigers dan koudheid van hart, iets dat achter die koudheid kan zitten en de oorzaak kan zijn van haar bestaan. Wat is dat dan? Wat anders dan de aanwezigheid van een voorhangsel in onze harten? Een voorhangsel dat niet is weggenomen zoals het eerste voorhangsel dat was, maar dat daar nog steeds het licht buiten sluit en het gezicht van God voor ons verbergt. Het is het voorhangsel van onze vleselijke, gevallen natuur die in ons voortleeft, zonder oordeel, zonder kruisiging en zonder afwijzing. Het is de dicht geweven sluier van het eigen leven dat we nooit echt hebben erkend, waarvoor we ons heimelijk hebben geschaamd en dat we om deze redenen nooit aan het oordeel van het kruis hebben onderworpen. Het is niet te mysterieus, deze ondoorzichtige sluier, noch is het moeilijk te identificeren. We hoeven alleen maar in ons eigen hart te kijken en we

zullen het daar zien, genaaid en opgelapt en gerepareerd mag het zijn, maar het is er niettemin, een vijand in ons leven en een effectief obstakel voor onze geestelijke vooruitgang.

Deze sluier is geen mooi ding en het is niet iets waar we gewoonlijk over willen praten, maar ik richt me tot de dorstige zielen die vastbesloten zijn om God te volgen, en ik weet dat ze niet zullen omkeren omdat de weg tijdelijk door de zwartgeblakerde heuvels leidt. De drang van God in hen zal ervoor zorgen dat ze doorgaan met hun achtervolging. Ze zullen de feiten onder ogen zien, hoe onaangenaam ook, en het kruis verdragen voor de vreugde die voor hen is weggelegd. Ik durf dus de draden te manen waaruit deze innerlijke sluier is geweven.

Hij is geweven van de fijne draden van het eigen leven, de samengestelde zonden van de menselijke geest. Ze zijn niet iets wat we doen, ze zijn iets wat we zijn, en daarin ligt zowel hun subtiliteit als hun kracht.

Om specifiek te zijn, de zelfzonden zijn deze: zelfrechtvaardigheid, zelfmedelijden, zelfvertrouwen, zelfgenoegzaamheid, zelfverheerlijking, zelfliefde en een heleboel andere zonden. Ze wonen te diep in ons en maken te veel deel uit van onze natuur om onder onze aandacht te komen totdat het licht van God erop wordt gericht. De grovere uitvoering van deze zonden, egoïsme, hooghartigheid, zelfpromotie, worden vreemd genoeg getolereerd door christelijke leiders, zelfs in kringen van onberispelijke orthodoxie. Ze zijn zo duidelijk aanwezig

dat ze voor veel mensen eigenlijk vereenzelvigd worden met het evangelie. Ik vertrouw erop dat het geen cynische observatie is om te zeggen dat ze tegenwoordig een vereiste lijken te zijn voor populariteit in sommige delen van de zichtbare kerk. Het promoten van zichzelf onder het mom van het promoten van Christus is tegenwoordig zo gewoon dat het weinig aandacht trekt.

Je zou moeten veronderstellen dat goed onderricht in de leer van de verdorvenheid van de mens en de noodzaak van rechtvaardiging door de gerechtigheid van Christus alleen ons zou bevrijden van de macht van de zelfzonden; maar zo werkt het niet. Het zelf kan ongestraft op het altaar leven. Het kan het bloedende slachtoffer zien sterven en niet in het minst geraakt worden door wat het ziet. Het kan vechten voor het geloof van de Reformatoren en welsprekend het credo van redding door genade prediken, en aan kracht winnen door zijn inspanningen. Om de waarheid te zeggen, het lijkt zich eigenlijk te voeden met orthodoxie en is meer thuis in een Bijbelconferentie dan in een herberg. Onze staat van verlangen naar God kan het een uitstekende conditie geven om te gedijen en te groeien.

Het zelf is de ondoorzichtige sluier die het Aangezicht van God voor ons verbergt. Het kan alleen verwijderd worden door geestelijke ervaring, nooit door louter onderricht. We kunnen net zo goed proberen om melaatsheid uit ons systeem te verwijderen. Er moet een werk van God in het verderf zijn voordat we vrij zijn. We moeten het kruis uitnodigen om zijn dodelijke werk in ons te doen. We moeten onze eigen zonden voor het oordeel

naar het kruis brengen. We moeten ons voorbereiden op een lijdensweg die enigszins lijkt op de lijdensweg die onze Verlosser onderging toen Hij onder Pontius Pilatus leed.

Laten we onthouden: als we het hebben over het scheuren van het voorhangsel, spreken we in een figuur, en de gedachte eraan is poëtisch, bijna aangenaam; maar in werkelijkheid is er niets aangenaams aan. In menselijke ervaring is die sluier gemaakt van levend geestelijk weefsel; hij is samengesteld uit het gevoelige, trillende materiaal waaruit onze hele wezens bestaan, en hem aanraken is ons aanraken waar we pijn voelen. Het wegtrekken ervan is ons verwonden, ons pijn doen en ons laten bloeden. Iets anders zeggen is van het kruis geen kruis maken en van de dood helemaal geen dood. Het is nooit leuk om te sterven. Om door het dierbare en tedere materiaal waarvan het leven is gemaakt heen te scheuren, kan alleen maar heel erg pijnlijk zijn. Toch is dat wat het kruis met Jezus deed en wat het kruis met ieder mens zou doen om hem te bevrijden.

Laten we oppassen dat we niet aan ons innerlijke leven gaan sleutelen in de hoop zelf de sluier te kunnen doorbreken. God moet alles voor ons doen. Ons deel is toegeven en vertrouwen. We moeten het eigen leven belijden, verzaken, afwijzen en het dan als gekruisigd beschouwen. Maar we moeten voorzichtig zijn om luie "aanvaarding" te onderscheiden van het echte werk van God. We moeten erop staan dat het werk gedaan wordt. We durven niet tevreden te zijn met een nette leer van zelfvernietiging. Dat is Saul imiteren en de beste schapen en ossen sparen.

Sta erop dat het werk in waarheid wordt gedaan en het zal worden gedaan. Het kruis is ruw en dodelijk, maar het is effectief. Het laat zijn slachtoffer daar niet voor altijd hangen. Er komt een moment waarop zijn werk klaar is en het lijdende slachtoffer sterft. Daarna is er opstandingsglorie en -kracht, en de pijn wordt vergeten omwille van de vreugde dat het voorhangsel is weggenomen en we in een feitelijke geestelijke ervaring de Aanwezigheid van de levende God zijn binnengegaan.

Heer, hoe voortreffelijk zijn Uw wegen, en hoe omslachtig en duister zijn de wegen van de mens. Laat ons zien hoe we moeten sterven, zodat we weer kunnen opstaan tot nieuw leven. Scheur het voorhangsel van ons eigen leven van boven naar beneden, zoals Gij het voorhangsel van de Tempel hebt gescheurd. We willen naderen in volle zekerheid van geloof. We willen met U samenwonen in dagelijkse ervaringen hier op aarde, zodat we gewend raken aan de heerlijkheid wanneer we Uw hemel binnengaan om daar met U samen te wonen. In Jezus' naam, Amen.

God begrijpen

O, proef en zie. - Ps 34:8

Het was Canon Holmes uit India die meer dan vijfentwintig jaar geleden de aandacht vestigde op het kenmerkende karakter van het geloof van de gemiddelde mens in God. Voor de meeste mensen is God een gevolgtrekking, geen werkelijkheid. Hij is een gevolgtrekking uit bewijs dat zij als adequaat beschouwen; maar Hij blijft persoonlijk onbekend voor het individu. "Hij moet er zijn," zeggen ze, "daarom geloven we dat Hij er is." Anderen gaan zelfs niet zo ver; zij kennen Hem alleen van horen zeggen. Zij hebben nooit de moeite genomen om zelf over de zaak na te denken, maar hebben over Hem gehoord van anderen en hebben het geloof in Hem in hun achterhoofd gestopt, samen met de verschillende dingen die hun geloofsbelijdenis vormen. Voor vele anderen is God slechts een ideaal, een andere naam voor goedheid, of schoonheid, of waarheid; of Hij is de wet, of het leven, of de creatieve impuls achter de fenomenen van het bestaan.

Deze opvattingen over God zijn talrijk en gevarieerd, maar zij die ze aanhangen hebben één ding gemeen: ze kennen God niet in een persoonlijke ervaring. De mogelijkheid van een intieme kennismaking met Hem is niet in hun gedachten opgekomen. Hoewel ze Zijn bestaan toegeven, zien ze Hem niet als kenbaar in de zin dat we dingen of mensen kennen.

Christenen gaan zeker verder dan dit, tenminste in theorie. Hun geloofsbelijdenis vereist dat ze in de persoonlijkheid van God geloven en ze hebben geleerd om te bidden: "Onze Vader, die in de hemelen zijt." Nu dragen persoonlijkheid en vaderschap het idee van de mogelijkheid van een persoonlijke kennismaking met zich mee. Dit wordt toegegeven, zeg ik, in theorie, maar voor miljoenen Christenen is God niet meer echt dan voor niet-christenen. Zij gaan door het leven in een poging om een ideaal lief te hebben en loyaal te zijn aan een louter principe.

Tegenover al deze troebele vaagheid staat de duidelijke Schriftuurlijke leer dat God in persoonlijke ervaring gekend kan worden. Een liefdevolle Persoonlijkheid domineert de Bijbel, wandelt tussen de bomen van de tuin en ademt geur over elk tafereel. Altijd is er een levende Persoon aanwezig, die spreekt, pleit, liefheeft, werkt en Zichzelf openbaart waar en wanneer Zijn volk de ontvankelijkheid heeft die nodig is om de openbaring te ontvangen.

De Bijbel gaat ervan uit dat het vanzelfsprekend is dat mensen God met minstens dezelfde mate van directheid kunnen kennen als ieder ander persoon of ding dat binnen hun ervaringsgebied valt. Om de kennis van God uit te drukken worden dezelfde termen gebruikt als om de kennis van fysieke dingen uit te drukken. "Proef en zie dat de Heer goed is. "Al uw klederen geuren naar mirre, en aloë en kassie, uit de ivoren paleizen." "Mijn schapen horen mijn stem. "Zalig zijn de reinen van hart, want zij

zullen God zien." Dit zijn slechts vier van de ontelbare passages uit het Woord van God. En belangrijker dan welke bewijstekst dan ook is het feit dat de hele strekking van de Schrift in de richting van dit geloof gaat.

Wat kan dit alles anders betekenen dan dat we in ons hart organen hebben waarmee we God net zo zeker kunnen kennen als we materiële dingen kennen via onze vertrouwde vijf zintuigen? We begrijpen de fysieke wereld door de vermogens te gebruiken die ons daartoe gegeven zijn, en we bezitten geestelijke vermogens waardoor we God en de geestelijke wereld kunnen kennen als we gehoorzaam zijn aan de aansporing van de Geest en beginnen ze te gebruiken.

Dat er eerst een verlossend werk in het hart gedaan moet worden, wordt hier als vanzelfsprekend beschouwd. De geestelijke vermogens van de onherboren mens liggen te slapen in zijn natuur, ongebruikt en voor elk doel dood; dat is de slag die ons door de zonde is toegebracht. Ze kunnen weer tot actief leven worden opgewekt door de werking van de Heilige Geest in de wedergeboorte; dat is een van de onmetelijke weldaden die ons ten deel vallen door het verzoenende werk van Christus aan het kruis.

Maar de vrijgekochte kinderen van God zelf: waarom weten zij zo weinig van die gewone bewuste gemeenschap met God die de Schrift schijnt aan te bieden? Het antwoord is ons chronisch ongeloof. Geloof stelt onze geestelijke zintuigen in staat om te functioneren. Waar het geloof gebrekkig is, zal het resultaat innerlijke

ongevoeligheid en gevoelloosheid voor geestelijke dingen zijn. Dit is de toestand van grote aantallen christenen vandaag de dag. Er is geen bewijs nodig om deze bewering te ondersteunen. We hoeven alleen maar te praten met de eerste christen die we ontmoeten of de eerste kerk binnen te gaan die open is om al het bewijs te krijgen dat we nodig hebben.

Een geestelijk koninkrijk ligt overal om ons heen, omringt ons, omarmt ons, helemaal binnen het bereik van ons innerlijk, wachtend tot we het herkennen. God zelf is hier en wacht op onze reactie op Zijn Aanwezigheid. Deze eeuwige wereld zal voor ons tot leven komen op het moment dat we ons rekenschap beginnen te geven van haar werkelijkheid.

Ik heb zojuist twee woorden gebruikt die om een definitie vragen; of als een definitie onmogelijk is, moet ik op zijn minst duidelijk maken wat ik bedoel als ik ze gebruik. Het zijn "rekenen" en "werkelijkheid".

Wat bedoel ik met werkelijkheid? Ik bedoel dat wat bestaat los van elk idee dat een denkgeest ervan kan hebben, en wat zou bestaan als er nergens een denkgeest zou zijn om er een gedachte over te hebben. Dat wat echt is, heeft wezen in zichzelf. Het is voor zijn geldigheid niet afhankelijk van de waarnemer.

Ik ben me ervan bewust dat er mensen zijn die graag de draak steken met het idee van de gewone man over de werkelijkheid. Zij zijn de idealisten die eindeloze

bewijzen spinnen dat er niets echt is buiten de geest. Zij zijn de relativisten die graag laten zien dat er geen vaste punten in het universum zijn van waaruit we iets kunnen meten. Ze glimlachen op ons neer vanaf hun verheven intellectuele toppen en stellen ons tevreden door ons de verwijtende term "absolutist" op te dringen. De Christen wordt niet van zijn stuk gebracht door dit vertoon van minachting. Hij kan er regelrecht om teruglachen, want hij weet dat er maar Eén Absolute is, en dat is God. Maar hij weet ook dat de Absolute deze wereld gemaakt heeft voor het gebruik door de mens, en terwijl er niets vastligt of echt is in de laatste betekenis van de woorden (de betekenis zoals toegepast op God) is het ons toegestaan om voor elk doel van het menselijk leven te handelen alsof dat wel zo was. En iedereen handelt zo, behalve de geesteszieken. Deze ongelukkigen hebben ook moeite met de werkelijkheid, maar ze zijn consequent; ze staan erop om in overeenstemming met hun ideeën over dingen te leven. Ze zijn eerlijk en juist hun eerlijkheid maakt hen tot een sociaal probleem.

De idealisten en relativisten zijn niet geestelijk ziek. Ze bewijzen hun deugdelijkheid door hun leven te leiden volgens precies die opvattingen van de werkelijkheid die ze in theorie verwerpen en door te rekenen op precies die vaste punten waarvan ze bewijzen dat ze er niet zijn. Ze zouden veel meer respect voor hun ideeën kunnen krijgen als ze bereid waren ernaar te leven; maar dit doen ze zorgvuldig niet. Hun ideeën gaan diep in hun brein, niet diep in hun leven. Waar het leven hen raakt, verwerpen ze hun theorieën en leven ze als andere mensen.

De Christen is te oprecht om met ideeën te spelen omwille van zichzelf. Hij schept geen genoegen in het louter spinnen van ragfijne webben voor de show. Al zijn overtuigingen zijn praktisch. Ze zijn afgestemd op zijn leven. Door hen leeft hij of sterft hij, staat hij of valt hij voor deze wereld en voor alle komende tijden. Van de onoprechte man wendt hij zich af.

De oprechte gewone man weet dat de wereld echt is. Hij vindt haar hier als hij wakker wordt, en hij weet dat hij haar niet heeft bedacht. Het stond hier op hem te wachten toen hij kwam, en hij weet dat wanneer hij zich klaarmaakt om dit aardse toneel te verlaten, het hier nog steeds zal zijn om hem vaarwel te zeggen als hij vertrekt. Door de diepe wijsheid van het leven is hij wijzer dan duizend mannen die twijfelen. Hij staat op de aarde en voelt de wind en de regen in zijn gezicht en hij weet dat ze echt zijn. Hij ziet de zon overdag en de sterren 's nachts. Hij ziet de hete bliksem uit de donkere donderwolk komen. Hij hoort de geluiden van de natuur en de kreten van menselijke vreugde en pijn. Hij weet dat deze echt zijn. Hij gaat 's nachts op de koele aarde liggen en is niet bang dat deze illusoir zal blijken of hem in de steek zal laten terwijl hij slaapt. In de ochtend zal de vaste grond onder hem zijn, de blauwe lucht boven hem en de rotsen en bomen om hem heen zoals toen hij de vorige nacht zijn ogen sloot. Zo leeft hij en verheugt hij zich in een wereld van werkelijkheid.

Met zijn vijf zintuigen houdt hij zich bezig met deze werkelijke wereld. Alle dingen die nodig zijn voor zijn fysieke bestaan begrijpt hij door de vermogens waarmee

hij is uitgerust door de God die hem heeft geschapen en hem in zo'n wereld als deze heeft geplaatst.

Volgens onze definitie is God ook echt. Hij is echt in de absolute en definitieve zin dat niets anders dat is. Alle andere realiteit is afhankelijk van de Zijne. De grote Werkelijkheid is God die de Auteur is van die lagere en afhankelijke werkelijkheid die de som vormt van alle geschapen dingen, inclusief onszelf. God heeft een objectief bestaan, onafhankelijk van en los van alle ideeën die we over Hem hebben. Het aanbiddende hart creëert zijn Object niet. Het vindt Hem hier wanneer het ontwaakt uit zijn sluimer in de morgen van zijn wedergeboorte.

Een ander woord dat opgehelderd moet worden is het woord rekenen. Dit betekent niet visualiseren of verbeelden. Verbeelding is geen geloof. De twee verschillen niet alleen van elkaar, maar staan ook lijnrecht tegenover elkaar. Verbeelding projecteert onwerkelijke beelden uit de geest en probeert daar realiteit aan te verbinden. Geloof creëert niets; het gaat simpelweg uit van wat er al is.

God en de geestelijke wereld zijn echt. We kunnen er met evenveel zekerheid op rekenen als op de vertrouwde wereld om ons heen. Geestelijke dingen zijn er (of we moeten zeggen: hier) die onze aandacht vragen en ons vertrouwen uitdagen.

Ons probleem is dat we slechte denkgewoonten hebben ontwikkeld. We denken gewoonlijk dat de

zichtbare wereld echt is en twijfelen aan de realiteit van elke andere wereld. We ontkennen het bestaan van de geestelijke wereld niet, maar we betwijfelen of die echt is in de gangbare betekenis van het woord.

De wereld van de zintuigen dringt dag en nacht onze aandacht op, ons hele leven lang. Het is luidruchtig, vasthoudend en zelfverklarend. Het doet geen beroep op ons geloof; het is hier, valt onze vijf zintuigen aan en eist geaccepteerd te worden als echt en definitief. Maar de zonde heeft de lenzen van ons hart zo vertroebeld dat we die andere werkelijkheid, de Stad van God, niet om ons heen kunnen zien schitteren. De wereld van het verstand triomfeert. Het zichtbare wordt de vijand van het onzichtbare; het tijdelijke van het eeuwige. Dat is de vloek die ieder lid van Adams tragische ras heeft geërfd.

Aan de wortel van het christelijke leven ligt het geloof in het onzichtbare. Het object van het geloof van de Christen is de onzichtbare werkelijkheid.

Ons ongecorrigeerde denken, beïnvloed door de blindheid van onze natuurlijke harten en de opdringerige alomtegenwoordigheid van zichtbare dingen, heeft de neiging om een tegenstelling te trekken tussen het geestelijke en het werkelijke.

De alomtegenwoordigheid van zichtbare dingen, heeft de neiging om een tegenstelling te trekken tussen het geestelijke en het werkelijke; maar eigenlijk bestaat zo'n tegenstelling niet. De tegenstelling ligt elders: tussen het werkelijke en het

denkbeeldige, tussen het geestelijke en het materiële, tussen het tijdelijke en het eeuwige; maar tussen het geestelijke en het werkelijke nooit. Het geestelijke is werkelijk.

Als we willen stijgen naar dat gebied van licht en kracht dat ons duidelijk wenkt door de Schriften van de waarheid, dan moeten we de slechte gewoonte doorbreken om het geestelijke te negeren. We moeten onze belangstelling verleggen van het zichtbare naar het onzichtbare. Want de grote ongeziene Werkelijkheid is God. "Wie tot God komt, moet geloven dat Hij is, en dat Hij een beloner is voor wie Hem naarstig zoeken." Dit is de basis in het geloofsleven. Van daaruit kunnen we tot onbegrensde hoogten stijgen. "Gij gelooft in God," zei onze Heer Jezus Christus, "gelooft ook in mij." Zonder het eerste kan er geen tweede zijn.

Als we God echt willen volgen, moeten we proberen buitenwerelds te zijn. Ik zeg dit in de wetenschap dat dit woord door de zonen van deze wereld met minachting wordt gebruikt en op de christen wordt toegepast als een teken van verwijt. Het zij zo. Ieder mens moet zijn wereld kiezen. Als wij die Christus volgen, met alle feiten op een rijtje en wetend waar we mee bezig zijn, bewust het Koninkrijk van God kiezen als ons interessegebied, dan zie ik geen reden waarom iemand daar bezwaar tegen zou hebben. Als we hierdoor verliezen, is het verlies voor onszelf; als we winnen, beroven we niemand door dit te doen. De "andere wereld", die het voorwerp is van de minachting van deze wereld en het onderwerp van het spotlied van de dronkaard, is ons zorgvuldig gekozen doel en het voorwerp van ons heiligste verlangen.

Maar we moeten de veelgemaakte fout vermijden om de "andere wereld" in de toekomst te duwen. Ze is niet toekomstig, maar aanwezig. Ze loopt parallel met onze vertrouwde fysieke wereld en de deuren tussen de twee werelden staan open. "Gij zijt gekomen," zegt de schrijver aan de Hebreeën (en de tijd is duidelijk tegenwoordige tijd), "tot de berg Sion en tot de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem, en tot een ontelbaar gezelschap van engelen, tot de algemene vergadering en de gemeente van de eerstgeborenen, die in de hemelen geschreven zijn, en tot God, de rechter van allen, en tot de geesten der rechtvaardigen, die volmaakt zijn geworden, en tot Jezus, de Middelaar van het nieuwe verbond, en tot het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan dat van Abel" Al deze dingen worden afgezet tegen "de berg die aangeraakt kan worden" en "het geluid van een bazuin en de stem van woorden" die gehoord kunnen worden. Mogen we niet veilig concluderen dat, zoals de werkelijkheid van de berg Sinaï door de zintuigen werd begrepen, zo de werkelijkheid van de berg Sion door de ziel moet worden begrepen? En dit niet door een truc van de verbeelding, maar in regelrechte actualiteit. De ziel heeft ogen waarmee ze kan zien en oren waarmee ze kan horen. Ze kunnen zwak zijn door lang niet te zijn gebruikt, maar door de levengevende aanraking van Christus leven ze nu en zijn ze in staat tot het scherpste zicht en het gevoeligste gehoor.

Als we ons op God beginnen te richten, zullen de dingen van de geest vorm krijgen voor onze innerlijke ogen. Gehoorzaamheid aan het woord van Christus zal een innerlijke openbaring van de Godheid brengen (Johannes

14:21-23). Het zal een scherpe waarneming geven die ons in staat stelt God te zien, zoals beloofd is aan de reinen van hart. Een nieuw Godsbewustzijn zal zich van ons meester maken en we zullen de God die ons leven en ons alles is, beginnen te proeven, te horen en innerlijk te voelen. We zullen het constante schijnen zien van het licht dat ieder mens verlicht die in de wereld komt. Meer en meer, naarmate onze vermogens scherper en zekerder worden, zal God voor ons het grote Alles worden, en Zijn Aanwezigheid de glorie en het wonder van ons leven.

O God, wek elke kracht in mij tot leven, zodat ik de eeuwige dingen kan vasthouden. Open mijn ogen zodat ik kan zien; geef me een scherp geestelijk inzicht; stel me in staat om U te proeven en te weten dat U goed bent. Maak de hemel werkelijker voor mij dan iets aards ooit is geweest. Amen.

De universele aanwezigheid

Waarheen zal ik gaan van Uw geest? Of waarheen zal ik vluchten van Uw tegenwoordigheid? - Ps 139:7

In alle christelijk onderwijs worden bepaalde basiswaarheden gevonden, soms verborgen en eerder verondersteld dan beweerd, maar noodzakelijk voor alle waarheid zoals de primaire kleuren worden gevonden in en noodzakelijk zijn voor het voltooide schilderij. Zo'n waarheid is de goddelijke inwoning.

God woont in Zijn schepping en is overal ondeelbaar aanwezig in al Zijn werken. Dit wordt vrijmoedig onderwezen door profeet en apostel en wordt algemeen geaccepteerd door de christelijke theologie. Dat wil zeggen, het staat in de boeken, maar om de een of andere reden is het niet tot het hart van de gemiddelde christen doorgedrongen zodat het een deel van zijn gelovige zelf wordt. Christelijke leraren schrikken terug voor de volledige implicaties ervan en, als ze het al noemen, dempen ze het totdat het weinig betekenis heeft. Ik denk dat de reden hiervoor de angst is om beschuldigd te worden van pantheïsme; maar de leer van de goddelijke Aanwezigheid is absoluut geen pantheïsme.

De fout van het pantheïsme is te duidelijk om iemand te misleiden. Het is dat God de som is van alle geschapen dingen. De natuur en God zijn één, zodat wie een blad of een steen aanraakt, God aanraakt. Dat is natuurlijk om de

glorie van de onomkoopbare Godheid te kleineren en, in een poging om alles goddelijk te maken, alle goddelijkheid helemaal uit de wereld te verbannen.

De waarheid is dat, terwijl God in Zijn wereld woont, Hij ervan gescheiden is door een kloof die voor altijd onbegaanbaar is. Hoe nauw Hij ook geïdentificeerd kan worden met het werk van Zijn handen, zij zijn en moeten eeuwig anders zijn dan Hij, en Hij is en moet er aan voorafgaan en er onafhankelijk van zijn. Hij is transcendent boven al Zijn werken, zelfs terwijl Hij in hen woont.

Wat betekent nu de goddelijke inwoning in de directe christelijke ervaring? Het betekent eenvoudigweg dat God hier is. Waar we ook zijn, God is hier. Er is geen plaats, er kan geen plaats zijn waar Hij niet is. Tien miljoen sterren die op evenveel punten in de ruimte staan en door onbegrijpelijke afstanden van elkaar gescheiden zijn, kunnen elk met evenveel waarheid zeggen: God is hier. Geen enkel punt is dichter bij God dan enig ander punt. Het is vanaf elke plaats precies even dichtbij God als vanaf elke andere plaats. Niemand is in loutere afstand verder van of dichter bij God dan enig ander persoon.

Dit zijn waarheden die elke geïnstrueerde Christen gelooft. Het is aan ons om erover na te denken en te bidden tot ze in ons beginnen te gloeien.

"In den beginne God." Niet materie, want materie is niet zelf-veroorzakend. Het heeft een voorafgaande oorzaak nodig en God is die oorzaak. Geen wet, want wet is slechts

een naam voor de koers die de hele schepping volgt. Die koers moest gepland worden en de Planner is God. Niet geest, want geest is ook een geschapen ding en moet een Schepper achter zich hebben. In den beginne God, de onveroorzaakte Oorzaak van materie, geest en wet. Daar moeten we beginnen.

Adam zondigde en in zijn paniek probeerde hij verwoed het onmogelijke te doen: hij probeerde zich te verbergen voor de Tegenwoordigheid van God. David moet ook wilde gedachten hebben gehad om te proberen te ontsnappen aan de Aanwezigheid, want hij schreef: "Waarheen zal ik gaan voor Uw Geest? Of waarheen zal ik vluchten voor Uw aanwezigheid?". Daarna ging hij verder met een van zijn mooiste psalmen om de glorie van de goddelijke inwoning te vieren. "Als ik opstijg naar de hemel, dan zijt Gij daar; als ik mijn bed opmaak in de hel, zie, Gij zijt daar. Al neem ik de vleugelen des morgens, en woon in het uiterste der zee, ook daar zal Uw hand mij leiden, en Uw rechterhand zal mij vasthouden." En hij wist dat Gods zijn en Gods zien hetzelfde zijn, dat de ziende Aanwezigheid al bij hem was voordat hij geboren was, terwijl ze het mysterie van het zich ontvouwende leven gadesloeg. Salomo riep uit: "Maar zal God wel op de aarde wonen? Zie, de hemel en de hemel der hemelen kunnen u niet bevatten, hoeveel te minder dit huis dat ik gebouwd heb." Paulus verzekerde de Atheners dat "God niet ver van een van ons is, want in Hem leven wij en bewegen wij en hebben wij ons wezen."

Als God op elk punt in de ruimte aanwezig is, als we niet kunnen gaan waar Hij niet is, zelfs geen plaats kunnen bedenken waar Hij niet is, waarom is die Aanwezigheid dan niet het enige universeel gevierde feit van de wereld geworden? De aartsvader Jakob gaf "in de woeste, huilende wildernis" het antwoord op die vraag. Hij zag een visioen van God en riep verwonderd uit: "Zeker, de Heer is hier, en ik wist het niet." Jakob was nooit voor een klein deel van een moment buiten de cirkel van die alles doordringende Aanwezigheid geweest. Maar hij wist het niet. Dat was zijn probleem, en het is het onze. Mensen weten niet dat God hier is. Wat een verschil zou het maken als ze het wisten.

De Aanwezigheid en de openbaring van de Aanwezigheid zijn niet hetzelfde. Het ene kan er zijn zonder het andere. God is hier wanneer we ons er totaal niet van bewust zijn. Hij openbaart zich alleen wanneer en zoals wij ons bewust zijn van Zijn Aanwezigheid. Van onze kant moeten we ons overgeven aan de Geest van God, want het is Zijn werk om ons de Vader en de Zoon te laten zien. Als we met Hem samenwerken in liefdevolle gehoorzaamheid zal God Zichzelf aan ons openbaren, en die openbaring zal het verschil zijn tussen een nominaal christelijk leven en een leven dat straalt van het licht van Zijn aangezicht.

Altijd en overal is God aanwezig en altijd probeert Hij Zichzelf te onthullen. Aan iedereen wil Hij niet alleen onthullen dat Hij is, maar ook wat Hij is. Hij hoefde niet overgehaald te worden om Zichzelf aan Mozes te

openbaren. "En de Heer daalde neer in de wolk en stond bij hem en verkondigde de naam van de Heer." Hij maakte niet alleen een verbale proclamatie van Zijn natuur, maar Hij openbaarde Zijn eigen Zelf aan Mozes, zodat de huid van Mozes' gezicht straalde van het bovennatuurlijke licht. Het zal voor sommigen van ons een groots moment zijn wanneer we beginnen te geloven dat Gods belofte van zelfopenbaring letterlijk waar is: dat Hij veel beloofd heeft, maar niet meer beloofd heeft dan Hij van plan is te vervullen.

Ons streven naar God is alleen al succesvol omdat Hij er altijd naar streeft om Zichzelf aan ons te openbaren. De openbaring van God aan een mens is niet God die op een bepaald moment van ver komt om een kort en gedenkwaardig bezoek te brengen aan de ziel van de mens. Zo denken is alles verkeerd begrijpen. De nadering van God tot de ziel of van de ziel tot God moet helemaal niet in ruimtelijke termen worden gezien. Er is geen idee van fysieke afstand betrokken bij het concept. Het is geen kwestie van mijlen maar van ervaring.

Spreken over dichtbij of ver van God zijn is taal gebruiken in een betekenis die altijd begrepen wordt wanneer het toegepast wordt op onze gewone menselijke relaties. Een man kan zeggen: "Ik heb het gevoel dat mijn zoon dichter bij me komt naarmate hij ouder wordt," en toch heeft die zoon vanaf zijn geboorte aan de zijde van zijn vader gewoond en is hij in zijn hele leven nooit meer dan een dag of wat van huis weggeweest. Wat kan de vader dan bedoelen? Het is duidelijk dat hij het over

ervaring heeft. Hij bedoelt dat de jongen hem intiemer en met dieper begrip leert kennen, dat de barrières van gedachten en gevoelens tussen de twee aan het verdwijnen zijn, dat vader en zoon dichter bij elkaar komen in verstand en hart.

Dus als we zingen: "Trek me dichterbij, dichterbij, gezegende Heer," denken we niet aan de nabijheid van een plaats, maar aan de nabijheid van een relatie. We bidden voor een toenemend bewustzijn, voor een volmaakter bewustzijn van de goddelijke Aanwezigheid. We hoeven nooit door de ruimte heen te schreeuwen naar een afwezige God. Hij is dichterbij dan onze eigen ziel, dichterbij dan onze meest geheime gedachten.

Waarom "vinden" sommige mensen God op een manier die anderen niet vinden? Waarom openbaart God Zijn Aanwezigheid aan sommigen en laat Hij massa's anderen worstelen in het half-licht van een onvolmaakte Christelijke ervaring? Natuurlijk is Gods wil voor iedereen hetzelfde. Hij heeft geen favorieten binnen Zijn huishouden. Alles wat Hij ooit voor een van Zijn kinderen heeft gedaan, zal Hij voor al Zijn kinderen doen. Het verschil ligt niet bij God, maar bij ons.

Kies willekeurig een aantal grote heiligen wiens levens en getuigenissen algemeen bekend zijn. Laat het Bijbelse personages zijn of bekende christenen van na de Bijbel. Je zult meteen getroffen worden door het feit dat de heiligen niet op elkaar leken. Soms waren de verschillen zo groot dat ze in het oog sprongen. Hoe verschillend was

bijvoorbeeld Mozes van Jesaja; hoe verschillend was Elia van David; hoe verschillend waren Johannes en Paulus, Franciscus en Luther, Finney en Thomas a Kempis. De verschillen zijn zo groot als het menselijk leven zelf: verschillen in ras, nationaliteit, opvoeding, temperament, gewoonte en persoonlijke kwaliteiten. Toch bewandelden zij allen, ieder op zijn tijd, een hoge weg van geestelijk leven die ver boven de gewone weg uitstak.

Hun verschillen moeten bijkomstig zijn geweest en in de ogen van God van geen betekenis. In één of andere essentiële eigenschap moeten ze gelijk zijn geweest. Wat was dat?

Ik durf te suggereren dat de enige vitale kwaliteit die ze gemeen hadden geestelijke ontvankelijkheid was. Iets in hen stond open voor de hemel, iets dat hen naar God toe dreef. Zonder een diepgaande analyse te willen maken, zal ik eenvoudigweg zeggen dat ze een geestelijk bewustzijn hadden en dat ze dat gingen ontwikkelen totdat het het belangrijkste in hun leven werd. Ze verschilden van de gemiddelde mens doordat ze, wanneer ze het innerlijke verlangen voelden, er iets mee deden. Ze verwierven de levenslange gewoonte om geestelijk te reageren. Ze waren niet ongehoorzaam aan het hemelse visioen. Zoals David het netjes verwoordde: "Toen U zei: Zoekt mijn aangezicht, zei mijn hart tegen U: Uw aangezicht, Heer, zal ik zoeken."

Zoals met al het goede in het menselijk leven, staat God achter deze ontvankelijkheid. De soevereiniteit van

God is hier, en wordt zelfs gevoeld door hen die er theologisch geen bijzondere nadruk op hebben gelegd. De vrome Michael Angelo bekende dit in een lofzang:

Mijn hart, zonder hulp, is dorre klei,
Dat van zichzelf niets kan voeden:
Gij zijt het zaad van goede en vrome werken,
Dat alleen tot leven komt waar Gij zegt dat het mag:
Tenzij Gij ons Uw ware weg toont,
Kan niemand die vinden: Vader! Gij moet leiden.

Deze woorden zullen bestudering verdienen als het diepe en serieuze getuigenis van een groot christen.

Hoe belangrijk het ook is dat we erkennen dat God in ons werkt, toch wil ik waarschuwen tegen een te grote vooringenomenheid met die gedachte. Het is een zekere weg naar doodse passiviteit. God zal ons niet verantwoordelijk houden om de geheimen van uitverkiezing, predestinatie en de goddelijke soevereiniteit te begrijpen. De beste en veiligste manier om met deze waarheden om te gaan is om onze ogen op te heffen naar God en in diepste eerbied te zeggen: "O Heer, Gij weet het." Deze dingen behoren tot de verborgen diepte van Gods alwetendheid. Je erin verdiepen kan theologen maken, maar het zal nooit heiligen maken.

Ontvankelijkheid is niet een enkel ding; het is eerder een samenstelling, een samensmelting van verschillende elementen in de ziel. Het is een affiniteit voor, een neiging naar, een sympathieke reactie op, een verlangen om te

hebben. Hieruit kan worden afgeleid dat het in gradaties aanwezig kan zijn, dat we weinig, meer of minder kunnen hebben, afhankelijk van het individu. Het kan toenemen door oefening of afnemen door verwaarlozing. Het is geen soevereine en onweerstaanbare kracht die van bovenaf op ons afkomt. Het is inderdaad een gave van God, maar een die erkend en ontwikkeld moet worden als elke andere gave om het doel te bereiken waarvoor het gegeven is.

Dit niet inzien is de oorzaak van een zeer ernstige inzinking in het moderne evangelicalisme. Het idee van ontwikkeling en oefening, zo dierbaar voor de heiligen van vroeger, heeft nu geen plaats meer in ons totale religieuze beeld. Het is te traag, te gewoon. We eisen nu glamour en snelstromende dramatische actie. Een generatie christenen die is opgegroeid met drukknoppen en automatische machines wordt ongeduldig van langzamere en minder directe methoden om hun doelen te bereiken. We hebben geprobeerd om methoden uit het machinetijdperk toe te passen op onze relaties met God. We lezen ons hoofdstuk, houden onze korte devoties en haasten ons weg, in de hoop ons diepe innerlijke bankroet goed te maken door nog een evangeliebijeenkomst bij te wonen of te luisteren naar nog een spannend verhaal van een religieuze avonturier die onlangs van ver is teruggekeerd.

De tragische resultaten van deze geest zijn overal om ons heen. Oppervlakkige levens, holle religieuze filosofieën, het overwicht van het element plezier in evangelie bijeenkomsten, de verheerlijking van mensen, vertrouwen in religieuze uiterlijkheden, quasi-religieuze

gemeenschappen, verkoopmethoden, het verwarren van dynamische persoonlijkheid met de kracht van de Geest: deze en dergelijke zijn de symptomen van een kwade ziekte, een diepe en ernstige ziekte van de ziel.

Voor deze grote ziekte die over ons heerst is niemand verantwoordelijk, en geen christen is geheel vrij van schuld. We hebben allemaal, direct of indirect, bijgedragen aan deze trieste stand van zaken. We zijn te blind geweest om te zien, of te verlegen om ons uit te spreken, of te zelfvoldaan om iets beters te wensen dan het armzalige gemiddelde dieet waarmee anderen tevreden lijken te zijn. Anders gezegd, we hebben elkaars denkbeelden geaccepteerd, elkaars leven gekopieerd en elkaars ervaringen tot model gemaakt voor die van onszelf. En een generatie lang is de trend neerwaarts geweest. Nu hebben we een laagte bereikt van zand en verbrand draadgras en, het ergste van alles, we hebben het Woord van de Waarheid in overeenstemming gebracht met onze ervaring en dit lage niveau geaccepteerd als de weide van de gezegenden.

Het zal een vastberaden hart en meer dan een beetje moed vereisen om onszelf los te rukken uit de greep van onze tijd en terug te keren naar Bijbelse manieren. Maar het kan gedaan worden. In het verleden hebben christenen het af en toe moeten doen. De geschiedenis kent verschillende grootschalige terugkeeroperaties onder leiding van mannen als Sint Franciscus, Maarten Luther en George Fox. Helaas lijkt er momenteel geen Luther of Fox aan de horizon te zijn. Of er nog zo'n terugkeer verwacht kan worden voor de komst van Christus is een vraag waar

christenen het niet helemaal over eens zijn, maar dat is nu niet van al te groot belang voor ons.

Ik beweer niet te weten wat God in Zijn soevereiniteit nog op wereldschaal zal doen, maar wat Hij zal doen voor de gewone man of vrouw die Zijn aangezicht zoekt, geloof ik te weten en aan anderen te kunnen vertellen. Laat ieder mens zich serieus tot God wenden, laat hem beginnen zichzelf te oefenen tot godsvrucht, laat hem proberen zijn krachten van geestelijke ontvankelijkheid te ontwikkelen door vertrouwen en gehoorzaamheid en nederigheid, en de resultaten zullen alles overtreffen waarop hij misschien heeft gehoopt in zijn magere en zwakkere dagen.

Elke man die door berouw en een oprechte terugkeer tot God zichzelf uit de mal breekt waarin hij is gehouden, en naar de Bijbel zelf gaat voor zijn geestelijke normen, zal blij zijn met wat hij daar vindt.

Laten we het nogmaals zeggen: De Universele Aanwezigheid is een feit. God is hier. Het hele universum leeft van Zijn leven. En Hij is geen vreemde of onbekende God, maar de vertrouwde Vader van onze Heer Jezus Christus wiens liefde al duizenden jaren het zondige mensenras omarmt. En altijd probeert Hij onze aandacht te trekken, Zichzelf aan ons te openbaren, met ons te communiceren. We hebben het vermogen in ons om Hem te leren kennen als we maar op Zijn toenaderingen ingaan. (En dit noemen we het streven naar God!) We zullen Hem in toenemende mate kennen naarmate onze

ontvankelijkheid door geloof, liefde en praktijk volmaakter wordt.

O God en Vader, ik heb berouw over mijn zondige vooringenomenheid met zichtbare dingen. De wereld is mij teveel geweest. Gij zijt hier geweest en ik wist het niet. Ik ben blind geweest voor Uw Aanwezigheid. Open mijn ogen, zodat ik U in en om mij heen kan zien. Om Christus' wil. Amen.

De Sprekende Stem

In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. - Johannes 1:1

Een intelligente gewone man, niet onderwezen in de waarheden van het christendom, die op deze tekst stuit, zou waarschijnlijk concluderen dat Johannes bedoelde te leren dat het de aard van God is om te spreken, om Zijn gedachten aan anderen over te brengen. En hij zou gelijk hebben. Een woord is een medium waarmee gedachten worden uitgedrukt en de toepassing van de term op de Eeuwige Zoon doet ons geloven dat zelfexpressie inherent is aan de Godheid, dat God altijd op zoek is om Zichzelf uit te spreken voor Zijn schepping. De hele Bijbel ondersteunt dit idee. God spreekt. Niet God sprak, maar God spreekt. Hij is van nature voortdurend welbespraakt. Hij vult de wereld met Zijn sprekende Stem.

Een van de grote realiteiten waarmee we te maken hebben is de Stem van God in Zijn wereld. De kortste en enige bevredigende kosmogonie is deze: "Hij sprak en het geschiedde." Het waarom van de natuurwet is de levende Stem van God wonend in Zijn schepping. En dit woord van God dat alle werelden tot stand bracht, kan niet worden opgevat als de Bijbel, want het is helemaal geen geschreven of gedrukt woord, maar de uitdrukking van de wil van God die in de structuur van alle dingen wordt gesproken. Dit woord van God is de adem van God die de wereld vult met levend potentieel. De Stem van God is de krachtigste kracht

in de natuur, ja zelfs de enige kracht in de natuur, want alle energie is er alleen omdat het krachtvolle Woord gesproken wordt.

De Bijbel is het geschreven woord van God en omdat het geschreven is, is het beperkt en begrensd door de noodzaak van inkt, papier en leer. De Stem van God is echter levend en vrij zoals de soevereine God vrij is. "De woorden die ik tot u spreek, zijn geest en leven." Het leven zit in de woorden die gesproken worden. Gods woord in de Bijbel kan alleen macht hebben omdat het overeenkomt met Gods woord in het universum. Het is de huidige Stem die het geschreven Woord almachtig maakt. Anders zou het opgesloten liggen in sluimering binnen de kaften van een boek.

We hebben een lage en primitieve kijk op de dingen als we ons voorstellen dat God bij de schepping in fysiek contact komt met de dingen, vorm geeft en past en bouwt als een timmerman. De Bijbel leert ons iets anders: "Door het woord des Heren zijn de hemelen gemaakt, en al hun heir door de adem zijns monds. ... Want Hij sprak, en het geschiedde; Hij gebood, en het stond vast." "Door het geloof begrijpen wij dat de werelden zijn gevormd door het woord van God." Opnieuw moeten we onthouden dat God hier niet verwijst naar Zijn geschreven Woord, maar naar Zijn sprekende Stem. Zijn wereldvervullende Stem wordt bedoeld, die Stem die ongetelde eeuwen voorafgaat aan de Bijbel, die Stem die niet heeft gezwegen sinds het begin van de schepping, maar die nog steeds klinkt in de hele verre omtrek van het universum.

Het Woord van God is snel en krachtig. In het begin sprak Hij tot niets en het werd iets. Chaos hoorde het en werd orde, duisternis hoorde het en werd licht. "En God zei - en het was zo." Deze tweelingzinnen, als oorzaak en gevolg, komen in het hele Genesisverhaal over de schepping voor. Het zei is de oorzaak van het zo. Het dus is het zei in de voortdurende tegenwoordige tijd gezet.

Dat God hier is en dat Hij spreekt - deze waarheden staan aan de basis van alle andere Bijbelse waarheden; zonder deze waarheden zou er helemaal geen openbaring kunnen zijn. God schreef geen boek en stuurde het niet per boodschapper om op afstand gelezen te worden door onbeholpen geesten. Hij sprak een boek en leeft in Zijn gesproken woorden, Hij spreekt Zijn woorden voortdurend uit en laat de kracht ervan door de jaren heen voortduren. God ademde op klei en het werd een mens; Hij ademt op mensen en zij worden klei. "Keert terug, mensenkinderen," was het woord dat bij de zondeval werd gesproken en waarmee God de dood van ieder mens verordende, en Hij hoefde er geen woord aan toe te voegen. De trieste optocht van de mensheid over het aardoppervlak van geboorte tot graf is het bewijs dat Zijn oorspronkelijke Woord genoeg was.

We hebben niet genoeg aandacht besteed aan die diepe uitspraak in het boek Johannes: "Dat was het ware Licht, dat ieder mens verlicht die in de wereld komt." Verplaats de interpunctie naar believen en de waarheid blijft overeind: het Woord van God beïnvloedt de harten van alle mensen als licht in de ziel. In de harten van alle

mensen schijnt het licht, klinkt het Woord en is er geen ontkomen aan. Zoiets zou noodzakelijkerwijs zo moeten zijn als God leeft en in Zijn wereld is. En Johannes zegt dat het zo is. Zelfs tot mensen die nog nooit van de Bijbel hebben gehoord, is gepredikt met voldoende duidelijkheid om elk excuus voor altijd uit hun hart te verwijderen. "Die het werk der wet in hun hart geschreven vertonen, ook hun geweten getuigende, en hun gedachten ondertussen elkander hetzij beschuldigende, hetzij verontschuldigende." "Want de onzichtbare dingen van Hem worden vanaf de schepping van de wereld duidelijk gezien, door de dingen die gemaakt zijn begrepen, namelijk Zijn eeuwige kracht en Godheid; zodat zij zonder verontschuldiging zijn."

Deze universele Stem van God werd door de oude Hebreeën vaak Wijsheid genoemd en er werd gezegd dat ze overal op aarde klonk en zocht, op zoek naar een antwoord van de mensenzonen. Het achtste hoofdstuk van het boek Spreuken begint met: "Roept de wijsheid niet en laat het verstand haar stem niet horen?". De schrijver stelt zich de wijsheid voor als een mooie vrouw die "boven op de hoge plaatsen staat, langs de weg op de plaatsen van de paden". Ze laat haar stem van alle kanten horen, zodat niemand haar zal missen. "Tot u, o mensen, roep ik; en mijn stem is tot de mensenkinderen." Dan smeekt ze de eenvoudigen en dwazen om naar haar woorden te luisteren. Het is een geestelijk antwoord waar deze Wijsheid van God voor pleit, een antwoord waar ze altijd naar heeft gezocht en maar zelden voor heeft kunnen zorgen. De tragedie is dat ons eeuwig welzijn afhangt van

ons gehoor, en we hebben onze oren getraind om niet te horen.

Deze universele Stem heeft altijd geklonken en heeft mensen vaak verontrust, zelfs als ze de bron van hun angsten niet begrepen. Zou het kunnen dat deze Stem die als een levende mist in de harten van de mensen doordringt, de onontdekte oorzaak is van het verontruste geweten en het verlangen naar onsterfelijkheid dat sinds het begin van de opgetekende geschiedenis door miljoenen mensen wordt beleden? We hoeven niet bang te zijn om dit onder ogen te zien. De sprekende Stem is een feit. Hoe de mensen erop hebben gereageerd, kan iedere waarnemer nagaan.

Toen God uit de hemel tot onze Heer sprak, verklaarden egocentrische mensen die het hoorden het door natuurlijke oorzaken: ze zeiden: "Het donderde." Deze gewoonte om de Stem te verklaren door een beroep te doen op natuurwetten ligt aan de basis van de moderne wetenschap. In de levende, ademende kosmos is er een mysterieus Iets, te wonderbaarlijk, te groot voor welke geest dan ook om te begrijpen. De gelovige mens beweert niet dat hij het begrijpt. Hij valt op zijn knieën en fluistert: "God." De aardse mens knielt ook, maar niet om te aanbidden. Hij knielt om te onderzoeken, om te zoeken, om de oorzaak en het hoe van dingen te vinden. Op dit moment leven we toevallig in een seculiere tijd. Onze denkgewoonten zijn die van de wetenschapper, niet die van de aanbidder. We zijn eerder geneigd om te verklaren dan om te aanbidden. "Het donderde," roepen we uit, en

we gaan onze aardse weg. Maar de Stem klinkt en zoekt nog steeds. De orde en het leven van de wereld hangen af van die Stem, maar de mensen zijn meestal te druk of te koppig om er aandacht aan te schenken.

Ieder van ons heeft ervaringen gehad die we niet hebben kunnen verklaren: een plotseling gevoel van eenzaamheid, of een gevoel van verwondering of ontzag tegenover de universele uitgestrektheid. Of we hebben een vluchtig bezoek van licht gehad, als een verlichting van een andere zon, die ons in een snelle flits de zekerheid gaf dat we van een andere wereld zijn, dat onze oorsprong goddelijk is. Wat we daar zagen, of voelden, of hoorden, kan in strijd zijn geweest met alles wat we hadden geleerd in de scholen en in grote tegenspraak met al onze vroegere overtuigingen en meningen. We werden gedwongen om onze verworven twijfels op te schorten terwijl, voor een moment, de wolken werden teruggerold en we zagen en hoorden voor onszelf. Wat we ook willen verklaren, ik denk dat we niet eerlijk zijn geweest tegenover de feiten totdat we op zijn minst de mogelijkheid toestaan dat zulke ervaringen kunnen voortkomen uit de Aanwezigheid van God in de wereld en Zijn voortdurende poging om met de mensheid te communiceren. Laten we zo'n hypothese niet te lichtzinnig verwerpen.

Het is mijn eigen overtuiging (en hier zal ik me niet slecht voelen als niemand me volgt) dat elk goed en mooi ding dat de mens in de wereld heeft voortgebracht het resultaat is van zijn gebrekkige en door zonde geblokkeerde reactie op de creatieve Stem die over de aarde klinkt. De

eerzame filosofen die hun hoogdravende dromen over deugdzaamheid droomden, de religieuze denkers die speculeerden over God en onsterfelijkheid, de dichters en kunstenaars die uit gewone dingen pure en blijvende schoonheid schiepen: hoe kunnen we hen verklaren? Het is niet genoeg om simpelweg te zeggen: "Het was geniaal." Wat is genialiteit dan? Zou het kunnen dat een genie een man is die achtervolgd wordt door de Sprekende Stem, die werkt en streeft als een bezetene om doelen te bereiken die hij slechts vaag begrijpt? Dat de grote man God misschien gemist heeft in zijn werk, dat hij zelfs tegen God gesproken of geschreven kan hebben, doet niets af aan het idee dat ik naar voren breng. Gods verlossende openbaring in de Heilige Schrift is noodzakelijk voor een reddend geloof en vrede met God. Geloof in een opgestane Verlosser is noodzakelijk als de vage roerselen naar onsterfelijkheid ons tot een rustgevende en bevredigende gemeenschap met God moeten brengen. Voor mij is dit een plausibele verklaring voor alles wat buiten Christus het beste is. Maar je kunt een goed Christen zijn en mijn stelling niet accepteren.

De Stem van God is een vriendelijke Stem. Niemand hoeft bang te zijn om ernaar te luisteren, tenzij hij al besloten heeft om zich ertegen te verzetten. Het bloed van Jezus heeft niet alleen het menselijk ras bedekt, maar ook de hele schepping. "En vrede gemaakt hebbende door het bloed van Zijn kruis, heeft Hij alle dingen met Zichzelf verzoend; door Hem, zeg ik, hetzij de dingen op aarde, hetzij de dingen in de hemel." We kunnen gerust een vriendelijke hemel prediken. Zowel de hemel als de aarde zijn vervuld van de goede wil van Hem die in het braambos woonde

[Ex.3]. Het volmaakte bloed van de verzoening verzekert dit voor altijd.

Wie wil luisteren, zal de sprekende Hemel horen. Dit is zeker niet het uur waarin mensen vriendelijk zijn tegen een aansporing om te luisteren, want luisteren is vandaag de dag geen onderdeel van de populaire religie. We bevinden ons aan de andere kant van de pool dan daar. Religie heeft de monsterlijke ketterij aanvaard dat lawaai, omvang, activiteit en opschepperigheid een man dierbaar maken voor God. Maar we mogen moed putten. Tot een volk dat gevangen zit in de storm van het laatste grote conflict zegt God: "Wees stil en weet dat ik God ben", en stil zegt Hij het, alsof Hij ons wil vertellen dat onze kracht en veiligheid niet in lawaai maar in stilte liggen.

Het is belangrijk dat we stil worden om op God te wachten. En het is het beste als we alleen zijn, bij voorkeur met de Bijbel voor ons uitgespreid. Als we dat willen, kunnen we tot God naderen en Hem in ons hart horen spreken. Ik denk dat voor de gemiddelde persoon het verloop ongeveer zo zal zijn: Eerst een geluid als van een Aanwezigheid die door de tuin loopt. Dan een stem, verstaanbaarder, maar nog steeds verre van duidelijk. Dan komt het gelukkige moment waarop de Geest de Schrift begint te verlichten en dat wat slechts een geluid was, of op zijn best een stem, nu een verstaanbaar woord wordt, warm en intiem en duidelijk als het woord van een dierbare vriend. Dan zal er leven en licht komen, en het beste van alles, het vermogen om Jezus Christus te zien en erin te rusten en Hem te omhelzen als Redder en Heer en Alles.

De Bijbel zal nooit een levend Boek voor ons zijn totdat we ervan overtuigd zijn dat God uitgesproken is in Zijn universum. De sprong van een dode, onpersoonlijke wereld naar een dogmatische Bijbel is te veel voor de meeste mensen.

Ze kunnen toegeven dat ze de Bijbel moeten accepteren als het Woord van God, en ze kunnen proberen om er zo over te denken, maar ze vinden het onmogelijk om te geloven dat de woorden die daar op de bladzijde staan daadwerkelijk voor hen zijn. Een mens kan zeggen: "Deze woorden zijn aan mij gericht" en toch in zijn hart niet voelen en weten dat ze zo zijn. Hij is het slachtoffer van een verdeelde psychologie. Hij probeert God te zien als een zwijgende, overal anders, en alleen vocaal in een boek.

Ik geloof dat veel van ons religieus ongeloof te wijten is aan een verkeerde opvatting van en een verkeerd gevoel voor de Schriften van de Waarheid. Een stille God begon plotseling te spreken in een boek en toen het boek uit was, verviel Hij voor altijd weer in stilte. Nu lezen we het boek als het verslag van wat God zei toen Hij voor een korte tijd in een sprekende bui was. Hoe kunnen we geloven met zulke ideeën in ons hoofd? De feiten zijn dat God niet zwijgt, nooit heeft gezwegen. Het is de natuur van God om te spreken. De tweede Persoon van de Heilige Drie-eenheid wordt het Woord genoemd. De Bijbel is het onfeilbare resultaat van Gods voortdurende spreken. Het is de onfeilbare verklaring van Zijn gedachten voor ons in onze vertrouwde menselijke woorden.

Ik denk dat er een nieuwe wereld uit de religieuze nevelen zal oprijzen wanneer we onze Bijbel benaderen met het idee dat het niet alleen een boek is dat ooit gesproken is, maar een boek dat nu spreekt. De profeten zeiden gewoonlijk: "Zo zegt de Heer." Ze wilden dat hun toehoorders begrepen dat Gods spreken in de voortdurende tegenwoordige tijd is. We kunnen de verleden tijd op de juiste manier gebruiken om aan te geven dat op een bepaald moment een bepaald woord van God werd gesproken, maar een woord van God dat eenmaal gesproken is, blijft bestaan, net zoals een kind dat eenmaal geboren is, blijft leven, of een wereld die eenmaal geschapen is, blijft bestaan. En dat zijn maar onvolmaakte illustraties, want kinderen sterven en werelden branden uit, maar het woord van onze God blijft eeuwig bestaan.

Als je de Heer wilt leren kennen, kom dan meteen naar de open Bijbel in de verwachting dat die tot je spreekt. Kom niet met het idee dat het een ding is dat je naar believen kunt ronddragen. Het is meer dan een ding, het is een stem, een woord, het Woord zelf van de levende God.

Heer, leer me luisteren. Het zijn rumoerige tijden en mijn oren worden moe van de duizend rauwe geluiden die hen voortdurend overvallen. Geef mij de geest van de jongen Samuël toen hij tot U zei: "Spreek, want Uw dienaar hoort." Laat mij U horen spreken in mijn hart. Laat me wennen aan het geluid van Uw Stem, zodat de tonen vertrouwd zullen zijn wanneer de geluiden van de

aarde wegsterven en het enige geluid de muziek van Uw sprekende Stem zal zijn. Amen.

De blik van de ziel

Kijken naar Jezus, de auteur en voltooier van ons geloof. - Heb 12:2

Laten we eens denken aan onze intelligente gewone man uit hoofdstuk zes die voor het eerst de Schrift leest. Hij benadert de Bijbel zonder enige voorkennis van wat erin staat. Hij is geheel onbevooroordeeld; hij heeft niets te bewijzen of te verdedigen.

Zo iemand zal niet lang gelezen hebben voordat zijn geest bepaalde waarheden begint op te merken die uit de bladzijde naar voren komen. Dit zijn de geestelijke principes die ten grondslag liggen aan het verslag van Gods handelen met de mensen en die in de geschriften van heilige mensen zijn verweven toen zij "door de Heilige Geest werden bewogen". Als hij verder leest, kan hij deze waarheden nummeren als ze hem duidelijk worden en onder elk nummer een korte samenvatting maken. Deze samenvattingen worden de grondbeginselen van zijn Bijbelse geloofsbelijdenis. Verder lezen heeft geen invloed op deze punten, behalve dat het ze vergroot en versterkt. Onze man zoekt uit wat de Bijbel werkelijk leert.

Hoog op de lijst van dingen die de Bijbel leert zal de leer van het geloof staan. De gewichtige plaats die de Bijbel aan het geloof toekent zal voor hem te duidelijk zijn om te missen. Hij zal zeer waarschijnlijk concluderen: Geloof is

allesbepalend in het leven van de ziel. Zonder geloof is het onmogelijk om God te behagen. Geloof zal me alles brengen, me overal brengen in het Koninkrijk van God, maar zonder geloof kan er geen toenadering tot God zijn, geen vergeving, geen bevrijding, geen redding, geen gemeenschap, helemaal geen geestelijk leven.

Tegen de tijd dat onze vriend het elfde hoofdstuk van Hebreeën heeft bereikt, zal de welsprekende lofzang die daar op het geloof wordt uitgesproken hem niet vreemd voorkomen. Hij zal Paulus' krachtige verdediging van het geloof in zijn brieven aan Romeinen en Galaten hebben gelezen. Als hij later de kerkgeschiedenis gaat bestuderen, zal hij de verbazingwekkende kracht van de leer van de Reformatoren begrijpen, toen zij de centrale plaats van het geloof in de christelijke godsdienst lieten zien.

Als geloof zo belangrijk is, als het onmisbaar is in ons streven naar God, dan is het heel normaal dat we ons ernstig zorgen maken of we deze kostbare gave wel of niet bezitten. En omdat onze geesten zijn wat ze zijn, is het onvermijdelijk dat we vroeg of laat vragen gaan stellen over de aard van het geloof. "Wat is geloof?" ligt dicht bij de vraag "heb ik geloof?" en vraagt om een antwoord als dat ergens te vinden is.

Bijna iedereen die over het onderwerp geloof preekt of schrijft, zegt er ongeveer hetzelfde over. Ze vertellen ons dat het een belofte geloven is, dat het God op Zijn woord geloven is, dat het de Bijbel als waar beschouwen is en erop

afgaan. De rest van het boek of de preek wordt meestal in beslag genomen door verhalen van mensen die hun gebeden verhoord hebben gekregen als gevolg van hun geloof. Deze antwoorden zijn meestal directe geschenken van praktische en tijdelijke aard, zoals gezondheid, geld, lichamelijke bescherming of succes in zaken. Of als de leraar filosofisch van aard is, kan hij een andere cursus volgen en ons verliezen in een stortvloed van metafysica of ons ondersneeuwen met psychologisch jargon terwijl hij definieert en opnieuw definieert, het ranke haartje van het geloof dunner en dunner makend tot het uiteindelijk in ragfijne snippers verdwijnt. Als hij klaar is, staan we teleurgesteld op en gaan "door dezelfde deur naar buiten als waar we naar binnen gingen". Er moet toch iets beters zijn dan dit.

In de Schrift wordt praktisch geen poging gedaan om geloof te definiëren. Buiten een korte definitie van veertien woorden in Hebreeën 11:1 ken ik geen Bijbelse definitie, en zelfs daar wordt geloof functioneel gedefinieerd, niet filosofisch; dat wil zeggen, het is een verklaring van wat geloof in werking is, niet wat het in essentie is. Het veronderstelt de aanwezigheid van geloof en laat zien waar het toe leidt, in plaats van wat het is. We doen er verstandig aan om niet verder te gaan dan dat. Er wordt ons verteld waar het vandaan komt en op welke manier: "Geloof is een gave van God" en "Geloof komt door horen, en horen door het woord van God". Zoveel is duidelijk, en om Thomas a Kempis te parafraseren: "Ik oefen liever geloof uit dan dat ik de definitie ervan ken."

Vanaf hier, wanneer de woorden "geloof is" of hun equivalent voorkomen in dit hoofdstuk, vraag ik dat ze worden opgevat als verwijzend naar wat geloof is in werking zoals het wordt uitgeoefend door een gelovig mens. Hier laten we het begrip definitie vallen en denken we na over geloof zoals het in actie ervaren kan worden. De kleur van onze gedachten zal praktisch zijn, niet theoretisch.

In een dramatisch verhaal in het boek Numeri wordt geloof in actie gezien. Israël raakte ontmoedigd en sprak tegen God, waarop de Heer vurige slangen onder hen zond. "En zij beten het volk; en veel mensen van Israël stierven." Toen zocht Mozes de Heer voor hen en Hij verhoorde en gaf hun een remedie tegen de beet van de slangen. Hij gebood Mozes een slang van koper te maken en die op een paal te zetten in het zicht van het hele volk, "en het zal geschieden, dat ieder die gebeten wordt, als hij ernaar kijkt, zal leven." Mozes gehoorzaamde, "en het geschiedde, dat als een slang een mens gebeten had, toen hij de koperen slang zag, hij bleef leven" (Num 21:4-9).

In het Nieuwe Testament wordt dit belangrijke stukje geschiedenis voor ons uitgelegd door niemand minder dan onze Heer Jezus Christus zelf. Hij legt Zijn toehoorders uit hoe ze gered kunnen worden. Hij vertelt hen dat het door te geloven is. Om het duidelijk te maken verwijst Hij vervolgens naar dit voorval in het boek Numeri. "Zoals Mozes de slang in de woestijn omhooggeheven heeft, zo moet ook de Zoon des mensen omhooggeheven worden,

opdat een ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft" (Johannes 3:14-15).

Onze gewone man zou bij het lezen hiervan een belangrijke ontdekking doen. Hij zou opmerken dat "kijken" en "geloven" synonieme termen zijn. "Kijken" naar de slang uit het Oude Testament is identiek aan "geloven" in de Christus uit het Nieuwe Testament. Dat wil zeggen, kijken en geloven zijn hetzelfde. En hij zou begrijpen dat terwijl Israël met zijn uiterlijke ogen keek, geloven met het hart gebeurt. Ik denk dat hij zou concluderen dat geloof de blik van een ziel op een reddende God is.

Als hij dit gezien had, herinnerde hij zich passages die hij eerder gelezen had, en de betekenis ervan zou over hem heen komen. "Zij keken naar Hem en werden verlicht en hun aangezichten werden niet beschaamd (Ps.34:5). "Tot U hef ik mijn ogen op, Gij die in de hemelen woont. Zie, zoals de ogen van dienstknechten kijken naar de hand van hun meesters, en zoals de ogen van een meisje naar de hand van haar meesteres; zo wachten onze ogen op de Here, onze God, totdat Hij Zich over ons ontfermt" (Ps.123:12). Hier kijkt de man die barmhartigheid zoekt recht naar de God van barmhartigheid en neemt zijn ogen nooit van Hem af totdat barmhartigheid is geschonken. En onze Heer zelf keek altijd naar God. "Opziende naar de hemel, zegende Hij, en brak, en gaf het brood aan Zijn discipelen" (Matt.14:19). Jezus leerde inderdaad dat Hij Zijn werken deed door Zijn innerlijke ogen altijd op Zijn Vader gericht te houden. Zijn kracht lag in Zijn voortdurende blik op God (Johannes 5:19-21).

In volledige overeenstemming met de paar teksten die we hebben aangehaald is de hele teneur van het geïnspireerde Woord. Het wordt voor ons samengevat in de Hebreeuwse brief wanneer we de opdracht krijgen om de levensloop te lopen "met het oog op Jezus, de Auteur en Voleinder van ons geloof". Uit dit alles leren we dat geloof geen eenmalige daad is, maar een voortdurende blik van het hart op de Drie-enige God.

Geloven is dus de aandacht van het hart op Jezus richten. Het is het opheffen van de denkgeest om "het Lam van God te aanschouwen", en dat vasthouden voor de rest van ons leven. In het begin kan dit moeilijk zijn, maar het wordt gemakkelijker als we rustig en ongedwongen naar Zijn wonderbaarlijke Persoon kijken. Afleidingen kunnen ons hinderen, maar als het hart eenmaal aan Hem toegewijd is, zal na elk kort uitstapje de aandacht weer op Hem terugkeren en op Hem rusten als een dolende vogel die terugkeert naar zijn raam.

Ik wil de nadruk leggen op deze ene toewijding, deze ene grote vrijwillige daad die de intentie van het hart vastlegt om voor altijd naar Jezus te staren. God ziet deze intentie als onze keuze en houdt rekening met de duizend afleidingen die ons in deze slechte wereld omringen. Hij weet dat we de richting van ons hart op Jezus hebben gericht, en wij kunnen dat ook weten, en ons troosten met de wetenschap dat zich een gewoonte van de ziel vormt die na een tijdje een soort geestelijke reflex zal worden die geen bewuste inspanning van onze kant meer vereist.

Geloof is de minst zelfregulerende van de deugden. Het is zich van nature nauwelijks bewust van zijn eigen bestaan. Net als het oog dat alles voor zich ziet en zichzelf nooit ziet, is geloof bezig met het Object waarop het rust en besteedt het helemaal geen aandacht aan zichzelf. Terwijl we naar God kijken, zien we onszelf niet - gelukkig maar. De man die moeite heeft gedaan om zichzelf te zuiveren en niets dan herhaalde mislukkingen heeft gehad, zal echte opluchting ervaren wanneer hij stopt met sleutelen aan zijn ziel en wegkijkt naar de volmaakte. Terwijl hij naar Christus kijkt, zullen de dingen die hij al zo lang probeert te doen in hem gedaan worden. Het zal God zijn die in hem werkt om te willen en te doen.

Geloof is op zichzelf geen verdienstelijke daad; de verdienste ligt in Degene op Wie het gericht is. Geloof is een heroriëntatie van ons zicht, een weggaan uit de focus van onze eigen visie en God in het vizier krijgen. De zonde heeft onze blik naar binnen gericht en op onszelf gericht. Ongeloof heeft zichzelf op de plaats gezet waar God zou moeten staan en komt gevaarlijk dicht in de buurt van de zonde van Lucifer die zei: "Ik zal mijn troon boven de troon van God zetten". Geloof kijkt naar buiten in plaats van naar binnen en het hele leven valt in één lijn.

Dit alles lijkt misschien te eenvoudig. Maar we hoeven ons niet te verontschuldigen. . Tegen hen die naar de hemel willen klimmen na hulp of afdalen naar de hel, zegt God: "Het woord is nabij u, ja ... het woord van het geloof" (Romeinen 10:8). Het woord brengt ons ertoe onze ogen op

te heffen naar de Heer en het gezegende werk van het geloof begint.

Als we onze innerlijke ogen opheffen om naar God te staren, zullen we zeker vriendelijke ogen ontmoeten die naar ons terug staren, want er staat geschreven dat de ogen van de Heer over de hele aarde heen en weer gaan. De zoete taal van ervaring is "Gij God ziet mij." Wanneer de ogen van de ziel die naar buiten kijken de ogen van God die naar binnen kijken ontmoeten, is de hemel hier op aarde begonnen.

"Wanneer al mijn inspanningen op U gericht zijn omdat al Uw inspanningen op mij gericht zijn; wanneer ik met al mijn aandacht alleen naar U kijk en de ogen van mijn geest nooit afwend omdat Gij mij omhult met Uw voortdurende aandacht; wanneer ik mijn liefde alleen op U richt omdat Gij, die de Liefde zelf bent, U alleen op mij gericht hebt. En wat, Heer, is mijn leven, behalve die omhelzing waarin Uw verrukkelijke zoetheid mij zo liefdevol omhult?" Zo schreef Nicholas van Cusa vierhonderd jaar geleden. [Nicholas of Cusa, Het visioen van God, E.P. Dutton & Co. Inc., New York, 1928. Dit en de volgende citaten zijn gebruikt met vriendelijke toestemming van de uitgevers].

Ik wil graag meer zeggen over deze oude man van God. Hij is vandaag de dag niet erg bekend onder christelijke gelovigen, en onder de huidige fundamentalisten is hij helemaal niet bekend. Ik heb het gevoel dat we veel zouden kunnen winnen bij een kleine kennismaking met mannen van zijn geestelijke smaak en de school van Christelijk denken die zij

vertegenwoordigen. Christelijke literatuur moet, om geaccepteerd en goedgekeurd te worden door de evangelische leiders van onze tijd, zeer nauw dezelfde gedachtegang volgen, een soort "partijlijn" waarvan het nauwelijks veilig is om af te wijken. Een halve eeuw van dit in Amerika heeft ons zelfvoldaan en tevreden gemaakt. We imiteren elkaar met slaafse toewijding en we doen ons uiterste best om te proberen hetzelfde te zeggen als wat iedereen om ons heen zegt - en toch een excuus te vinden om het te zeggen, een kleine veilige variatie op het goedgekeurde thema of, als het niet meer is, op zijn minst een nieuwe illustratie.

Nicolaas was een ware volgeling van Christus, een minnaar van de Heer, stralend en glanzend in zijn toewijding aan de Persoon van Jezus. Zijn theologie was orthodox, maar geurig en zoet zoals van alles over Jezus verwacht mag worden. Zijn opvatting van het eeuwige leven is bijvoorbeeld prachtig op zichzelf en komt, als ik me niet vergis, in de geest dichter in de buurt van Johannes 17:3 dan wat tegenwoordig onder ons gangbaar is. Het eeuwige leven, zegt Nicolaas, is "niets anders dan die gezegende blik waarmee Gij nooit ophoudt mij te aanschouwen, ja, zelfs de geheime plaatsen van mijn ziel. Bij U is kijken leven geven; het is onophoudelijk de zoetste liefde voor U overbrengen; het is mij aanwakkeren tot liefde voor U door liefde over te brengen, en mij voeden door aan te wakkeren, en door te voeden mijn verlangen aanwakkeren, en door aan te wakkeren mij laten drinken van de dauw van blijdschap, en door te drinken mij een fontein van leven inblazen, en door in te blazen

deze te doen toenemen en voortduren." [Het visioen van God].

Welnu, als geloof de blik van het hart op God is, en als deze blik slechts het optillen van de innerlijke ogen is om de alziende ogen van God te ontmoeten, dan volgt daaruit dat het een van de gemakkelijkst mogelijke dingen is om te doen. Het zou God welgevallig zijn om het meest vitale ding gemakkelijk te maken en het binnen het bereik van de mogelijkheden te plaatsen voor de zwaksten en armsten onder ons.

Uit dit alles kunnen verschillende conclusies getrokken worden. De eenvoud ervan, bijvoorbeeld. Omdat geloven kijken is, kan het gedaan worden zonder speciale apparatuur of religieus gedoe. God heeft ervoor gezorgd dat het enige essentiële van leven en dood nooit onderhevig kan zijn aan de grillen van ongelukken. Apparatuur kan kapot gaan of zoek raken, water kan weglekken, gegevens kunnen door brand worden vernietigd, de dominee kan vertraging oplopen of de kerk kan afbranden. Al deze dingen zijn uitwendig aan de ziel en onderhevig aan ongelukken of mechanisch falen: maar kijken is van het hart en kan met succes gedaan worden door elke man die opstaat of neerknielt of in zijn laatste lijdensweg ligt, duizend kilometer van welke kerk dan ook.

Omdat geloven kijken is, kan het op elk moment gedaan worden. Geen seizoen is superieur aan een ander seizoen voor deze liefste van alle daden. God heeft verlossing nooit laten afhangen van nieuwe manen, heilige

dagen of sabbatten. Een mens is niet dichter bij Christus op Paaszondag dan bijvoorbeeld op zaterdag 3 augustus of maandag 4 oktober. Zolang Christus op de middelaarstroon zit, is elke dag een goede dag en zijn alle dagen dagen van verlossing.

Plaats doet er ook niet toe in dit gezegende werk van het geloven in God. Til je hart op en laat het op Jezus rusten en je bent meteen in een heiligdom, ook al is het een slaapplaats of een fabriek of een keuken. Je kunt God overal vandaan zien als je denkgeest erop gericht is om Hem lief te hebben en te gehoorzamen.

Nu kan iemand vragen: "Is dit niet iets voor speciale personen zoals monniken of predikanten die door de aard van hun roeping meer tijd hebben om aan stille meditatie te besteden? Ik ben een drukke werker en heb weinig tijd om alleen door te brengen." Ik ben blij te kunnen zeggen dat het leven dat ik beschrijf voor iedereen van Gods kinderen is, ongeacht hun roeping. Het wordt in feite elke dag gelukkig beoefend door vele hard werkende mensen en is voor niemand onbereikbaar.

Velen hebben het geheim gevonden waarover ik spreek en beoefenen, zonder veel na te denken over wat er in hen omgaat, de voortdurende gewoonte om naar binnen te staren naar God. Ze weten dat iets in hun hart God ziet. Zelfs wanneer ze gedwongen worden hun bewuste aandacht terug te trekken om zich met aardse zaken bezig te houden, is er binnenin hen altijd een geheime gemeenschap gaande. Laat hun aandacht maar een

moment los van noodzakelijke zaken en het vliegt meteen weer naar God. Dit is het getuigenis van veel christenen, zo veel dat zelfs als ik het zo zeg ik het gevoel heb dat ik citeer, hoewel ik onmogelijk kan weten van wie of van hoeveel.

Ik wil niet de indruk achterlaten dat de gewone genademiddelen geen waarde hebben. Dat hebben ze zeker wel. Privégebed zou door elke Christen beoefend moeten worden. Lange perioden van Bijbelmeditatie zullen onze blik zuiveren en sturen; kerkbezoek zal onze blik verruimen en onze liefde voor anderen vergroten. Dienstbaarheid, werk en activiteit zijn allemaal goed en zouden door elke christen gedaan moeten worden. Maar aan de basis van al deze dingen, die er betekenis aan geven, zal de innerlijke gewoonte liggen om God te aanschouwen. Een nieuw stel ogen (om het zo te zeggen) zal zich in ons ontwikkelen waardoor we naar God kunnen kijken terwijl onze uiterlijke ogen de taferelen van deze voorbijgaande wereld zien.

Iemand is misschien bang dat we onze privéreligie buiten alle proporties uitvergroten, dat het "wij" van het Nieuwe Testament wordt vervangen door een egoïstisch "ik". Is het ooit bij je opgekomen dat honderd piano's die allemaal op dezelfde vork gestemd zijn, automatisch op elkaar gestemd zijn? Ze zijn op één lijn, niet omdat ze op *elkaar* gestemd zijn, maar op een *andere standaard* waarvoor ieder individueel moet buigen. Dus honderd gelovigen die samenkomen, elk met hun blik op Christus gericht, zijn in hun hart dichter bij elkaar dan ze ooit

zouden kunnen zijn als ze zich bewust zouden worden van "eenheid" en hun ogen van God zouden afwenden om te streven naar een nauwere gemeenschap. Sociale godsdienst wordt vervolmaakt wanneer privé godsdienst wordt gezuiverd. Het lichaam wordt sterker naarmate de leden gezonder worden. De hele Kerk van God wordt sterker als de leden waaruit ze bestaat een beter en hoger leven beginnen te zoeken.

Al het voorgaande veronderstelt waarachtig berouw en een volledige toewijding van het leven aan God. Het is nauwelijks nodig om dit te vermelden, want alleen mensen die een dergelijke toewijding hebben gedaan, hebben dit tot nu toe gelezen.

Wanneer de gewoonte om God innerlijk aan te kijken in ons verankerd raakt, zullen we naar een nieuw niveau van geestelijk leven geleid worden dat meer in overeenstemming is met de beloften van God en de stemming van het Nieuwe Testament. De Drie-enige God zal onze woonplaats zijn, zelfs terwijl onze voeten de lage weg van eenvoudige plicht hier onder de mensen bewandelen. We zullen inderdaad het hoogste goed van het leven gevonden hebben. "Daar is de bron van alle heerlijkheden die kunnen worden verlangd; niet alleen kan er niets beters worden bedacht door mensen en engelen, maar er kan ook niets beters bestaan in welke manier van zijn dan ook! Want het is het absolute maximum van elk rationeel verlangen, dat niet groter kan zijn." [Het visioen van God].

O Heer, ik heb een goed woord gehoord dat me uitnodigt om naar U te kijken en tevreden te zijn. Mijn hart verlangt ernaar om te antwoorden, maar de zonde heeft mijn zicht vertroebeld zodat ik U slechts zwak zie. Het behaagt U mij te reinigen met Uw kostbaar bloed en mij innerlijk rein te maken, zodat ik U met onbenevelde ogen kan aanschouwen al de dagen van mijn aardse pelgrimstocht. Dan zal ik voorbereid zijn om U in volle glorie te aanschouwen op de dag dat Gij zult verschijnen om verheerlijkt te worden in Uw heiligen en bewonderd te worden in allen die geloven. Amen.

De relatie Schepper-Schepsel herstellen

Verheven zijt Gij, o God, boven de hemelen; laat Uw heerlijkheid zijn boven de ganse aarde. - Ps 57:5

Het is een waarheid als een koe om te zeggen dat orde in de natuur afhangt van de juiste verhoudingen; om harmonie te bereiken moet elk ding op de juiste plaats staan ten opzichte van elk ander ding. In het menselijk leven is het niet anders.

Ik heb al eerder in deze hoofdstukken laten doorschemeren dat de oorzaak van al onze menselijke ellende een radicale morele ontwrichting is, een verstoring in onze relatie tot God en tot elkaar. Want wat de zondeval ook geweest mag zijn, het was zeer zeker een scherpe verandering in de relatie van de mens tot zijn Schepper. Hij nam ten opzichte van God een andere houding aan en vernietigde daarmee de juiste Schepper-Schepsel relatie waarin, voor hem onbekend, zijn ware geluk lag. In wezen is verlossing het herstel van een juiste relatie tussen de mens en zijn Schepper, een terugbrengen naar de normale relatie tussen Schepper en schepsel.

Een bevredigend geestelijk leven zal beginnen met een volledige verandering in de relatie tussen God en de zondaar; niet slechts een gerechtelijke verandering, maar een bewuste en ervaren verandering die de hele natuur van de zondaar beïnvloedt. De verzoening in Jezus' bloed maakt zo'n verandering juridisch mogelijk en de werking

van de Heilige Geest maakt het emotioneel bevredigend. Het verhaal van de verloren zoon illustreert deze laatste fase perfect. Hij had een wereld van ellende over zich afgeroepen door de positie te verlaten die hij als zoon van zijn vader had gehad. In wezen was zijn herstel niets anders dan een herstel van de vader-zoonrelatie die vanaf zijn geboorte had bestaan en tijdelijk was veranderd door zijn daad van zondige rebellie. Dit verhaal gaat voorbij aan de juridische aspecten van verlossing, maar het maakt de ervaringsaspecten van verlossing prachtig duidelijk.

Bij het bepalen van relaties moeten we ergens beginnen. Er moet ergens een vast middelpunt zijn waaraan al het andere wordt afgemeten, waar de wet van de relativiteit geen rol speelt en we "is" kunnen zeggen en geen correcties kunnen aanbrengen. Zo'n centrum is God. Toen God Zijn Naam aan de mensheid bekend wilde maken, kon Hij geen beter woord vinden dan "Ik ben". Als Hij in de eerste persoon spreekt, zegt Hij: "Ik ben"; als we over Hem spreken, zeggen we: "Hij is"; als we tot Hem spreken, zeggen we: "Gij zijt". Iedereen en al het andere meet vanuit dat vaste punt. "Ik ben dat ik ben," zegt God, "Ik verander niet."

Zoals de zeeman zijn positie op zee bepaalt door op de zon te "schieten", zo kunnen wij onze zuivere positie bepalen door naar God te kijken. We moeten bij God beginnen. We hebben gelijk wanneer en alleen wanneer we in een juiste positie ten opzichte van God staan, en we hebben ongelijk voor zover en zolang we in een andere positie staan.

Veel van onze moeilijkheden als zoekende christenen komen voort uit onze onwil om God te nemen zoals Hij is en ons leven daaraan aan te passen. We willen Hem per se veranderen en dichter bij ons eigen beeld brengen. Het vlees jammert tegen de strengheid van Gods onverbiddelijke straf en smeekt net als Agag om een beetje genade, een beetje toegeeflijkheid voor zijn vleselijke manieren. Het heeft geen zin. We kunnen alleen een goede start maken door God te erkennen zoals Hij is en van Hem te leren houden om wat Hij is. Naarmate we Hem beter leren kennen, zullen we merken dat het een bron van onuitsprekelijke vreugde is dat God precies is wat Hij is. Sommige van de meest verrukkelijke momenten die we kennen zullen die zijn die we doorbrengen in eerbiedige bewondering voor de Godheid. Op die heilige momenten zal alleen al de gedachte aan verandering in Hem te pijnlijk zijn om te verdragen.

Laten we dus met God beginnen. Achter alles, boven alles, voor alles is God; eerste in opeenvolgende orde, boven in rang en stand, verheven in waardigheid en eer. Als de Zelfbestaande gaf Hij wezen aan alle dingen, en alle dingen bestaan uit en voor Hem. "Gij zijt waardig, o Heer, om heerlijkheid en eer en macht te ontvangen, want Gij hebt alle dingen geschapen en voor Uw welbehagen zijn en werden zij geschapen."

Elke ziel behoort God toe en bestaat door Zijn welbehagen. Omdat God is wie en wat Hij is en wij zijn wie en wat we zijn, is de enige denkbare relatie tussen ons er een van volledige heerschappij van Zijn kant en

volledige onderwerping van onze kant. We zijn Hem alle eer verschuldigd die we Hem kunnen geven. Het is ons eeuwige verdriet om Hem iets minder te geven.

Het najagen van (of streven naar) God omvat het werk om onze totale persoonlijkheid in overeenstemming te brengen met de Zijne. En dit niet gerechtelijk, maar daadwerkelijk. Ik verwijs hier niet naar de daad van rechtvaardiging door geloof in Christus. Ik spreek van een vrijwillige verheffing van God tot Zijn eigenlijke plaats boven ons en een gewillige overgave van ons hele wezen aan de plaats van aanbiddelijke onderwerping die de omstandigheid Schepper-Schepsel gepast maakt.

Op het moment dat we besluiten dat we doorgaan met dit voornemen om God boven alles te verheffen, stappen we uit de parade van de wereld. We zullen merken dat we niet meer aangepast zijn aan de wegen van de wereld, en in toenemende mate als we vooruitgang boeken op de heilige weg. We zullen een nieuw gezichtspunt verwerven; een nieuwe en andere psychologie zal in ons gevormd worden; een nieuwe kracht zal ons beginnen te verrassen door zijn oplevingen en uitgangen.

Onze breuk met de wereld zal het directe resultaat zijn van onze veranderde relatie tot God. Want de wereld van gevallen mensen eert God niet. Miljoenen noemen zichzelf bij Zijn Naam, dat is waar, en betonen Hem enige symbolische eer, maar een eenvoudige test zal aantonen hoe weinig Hij werkelijk geëerd wordt onder hen. Laat de gemiddelde mens op de proef worden gesteld met de vraag

wie er boven staat, en zijn ware positie zal worden blootgelegd. Laat hem gedwongen worden om een keuze te maken tussen God en geld, tussen God en mensen, tussen God en persoonlijke ambitie, God en zichzelf, God en menselijke liefde, en God zal elke keer op de tweede plaats komen. Die andere dingen zullen erboven verheven worden. Hoe de man ook protesteert, het bewijs ligt in de keuzes die hij dag na dag in zijn leven maakt.

"Wees verheven" is de taal van zegevierende geestelijke ervaring. Het is een kleine sleutel om de deur naar grote schatten van genade te openen. Het staat centraal in het leven van God in de ziel. Laat de zoekende mens een plaats bereiken waar het leven en de lippen zich verenigen om voortdurend te zeggen: "Wees verheven", en duizend kleine problemen zullen in één keer worden opgelost. Zijn christelijk leven houdt op het ingewikkelde te zijn dat het voorheen was en wordt de essentie van eenvoud. Door de uitoefening van zijn wil heeft hij zijn koers bepaald, en op die koers zal hij blijven alsof hij geleid wordt door een automatische piloot. Als hij door een ongunstige wind even van zijn koers wordt geblazen, zal hij zeker weer terugkeren als door een geheime kromming van de ziel. De verborgen bewegingen van de Geest werken in zijn voordeel en "de sterren in hun banen" vechten voor hem. Hij heeft zijn levensprobleem in het centrum ervan ontmoet en al het andere moet volgen.

Laat niemand denken dat hij iets van menselijke waardigheid zal verliezen door deze vrijwillige uitverkoop van zijn alles aan zijn God. Hij degradeert zichzelf hierdoor

niet als mens; hij vindt veeleer zijn juiste plaats van hoge eer als iemand die gemaakt is naar het beeld van zijn Schepper. Zijn diepe schande lag in zijn morele ontsporing, zijn onnatuurlijke toe-eigening van de plaats van God. Zijn eer zal bewezen worden door die gestolen troon weer terug te geven. Door God boven alles te verheffen ziet hij zijn eigen hoogste eer bevestigd.

Iedereen die er misschien tegenop ziet om zijn wil aan de wil van een ander over te geven, zou zich de woorden van Jezus moeten herinneren: "Wie de zonde doet, is de dienaar van de zonde." We moeten noodzakelijkerwijs aan iemand dienstbaar zijn, aan God of aan de zonde. De zondaar is trots op zijn onafhankelijkheid en ziet volledig over het hoofd dat hij de zwakke slaaf is van de zonden die over zijn leden heersen. De man die zich aan Christus overgeeft, ruilt een wrede slavendrijver in voor een vriendelijke en zachte Meester wiens juk gemakkelijk is en wiens last licht.

Gemaakt als we waren naar het beeld van God, vinden we het moeilijk om onze God weer als ons Alles te nemen. God was onze oorspronkelijke thuis en onze harten kunnen zich alleen maar thuis voelen wanneer ze die oude en prachtige verblijfplaats weer binnengaan.

Ik hoop dat het duidelijk is dat er een logica achter Gods aanspraak op voorrang zit. Die plaats is van Hem door elk recht op aarde of in de hemel. Terwijl we de plaats die van Hem is voor onszelf innemen, is de hele loop van ons leven uit balans. Niets zal of kan de orde

herstellen totdat onze harten de grote beslissing nemen: God zal boven ons verheven worden.

"Wie mij eert, zal ik eren", zei God eens tegen een priester van Israël, en die oude wet van het Koninkrijk staat vandaag de dag onveranderd door het verstrijken van de tijd. De hele Bijbel en elke bladzijde van de geschiedenis verkondigen de bestendiging van die wet. "Als iemand mij dient, zal mijn Vader hem eren", zei onze Heer Jezus, waarmee Hij het oude met het nieuwe verbond en de essentiële eenheid van Zijn wegen met de mensen openbaarde.

Soms is de beste manier om iets te zien, te kijken naar het tegenovergestelde. Eli en zijn zonen worden in het priesterschap geplaatst met de voorwaarde dat zij God eren in hun levens en bedieningen. Dit doen ze niet en God stuurt Samuël om de gevolgen aan te kondigen. Eli wist niet dat deze wet van wederzijdse eer al die tijd in het geheim had gewerkt, en nu is de tijd gekomen dat het oordeel valt. Hophni en Phineas, de ontaarde priesters, sneuvelen in de strijd, de vrouw van Hophni sterft in het kraambed, Israël vlucht voor haar vijanden, de ark van God wordt gevangen genomen door de Filistijnen en de oude man Eli valt achterover en sterft aan een gebroken nek. Zo volgde een grote tragedie op het falen van Eli om God te eren.

Zet hier nu bijna elk bijbels personage tegenover dat oprecht probeerde om God te verheerlijken in zijn aardse wandel. Zie hoe God knipoogde naar zwakheden en

mislukkingen over het hoofd zag terwijl Hij genade en onnoemelijke zegen over Zijn dienaren uitstortte. Laat het Abraham, Jakob, David, Daniël, Elia of wie dan ook zijn; eer volgde op eer als oogst van het zaad. De man van God stelde zijn hart in om God boven alles te verheffen; God accepteerde zijn intentie als feit en handelde ernaar. Niet perfectie, maar heilige intentie maakte het verschil.

In onze Heer Jezus Christus werd deze wet in eenvoudige volmaaktheid gezien. In Zijn nederige menselijkheid vernederde Hij Zichzelf en gaf graag alle eer aan Zijn Vader in de hemel. Hij zocht niet zijn eigen eer, maar de eer van God die Hem gezonden had. "Als ik mijzelf eer," zei Hij bij een gelegenheid, "is mijn eer niets; het is mijn Vader die mij eert." De trotse Farizeeën waren zo ver van deze wet afgeweken, dat ze iemand die God ten koste van zichzelf eerde, niet konden begrijpen. "Ik eer mijn Vader," zei Jezus tot hen, "en gij onteert Mij."

Een andere uitspraak van Jezus, en een zeer verontrustende, werd in de vorm van een vraag gesteld: "Hoe kunt gij geloven, die eer ontvangt van een ander, en niet de eer zoekt die alleen van God komt?" Als ik dit goed begrijp onderwees Christus hier de alarmerende leer dat het verlangen naar eer onder de mensen het geloof onmogelijk maakte. Ligt deze zonde ten grondslag aan het religieuze ongeloof? Zou het kunnen dat die "intellectuele moeilijkheden" die mensen de schuld geven van hun onvermogen om te geloven slechts rookgordijnen zijn om de echte oorzaak die erachter schuilgaat te verbergen? Was het dit gulzige verlangen naar eer van de mens dat

mensen tot Farizeeërs maakte en Farizeeërs tot Deïden? Is dit de geheime achterkant van religieuze zelfingenomenheid en lege aanbidding? Ik denk van wel. De hele loop van het leven wordt verstoord doordat we God niet plaatsen waar Hij thuishoort. We verheffen onszelf in plaats van God en de vloek volgt.

Laten we in ons verlangen naar God altijd in gedachten houden dat God ook een verlangen heeft, en Zijn verlangen is gericht op de mensenzonen, en meer in het bijzonder op die mensenzonen die de eenmalige beslissing nemen om Hem boven alles te verheffen. Zij zijn voor God kostbaarder dan alle schatten op aarde of in de zee. In hen vindt God een toneel waarin Hij zijn buitengewone goedheid jegens ons in Christus Jezus kan tonen. Met hen kan God ongehinderd wandelen, tegenover hen kan Hij handelen als de God die Hij is.

Door zo te spreken ben ik bang dat ik het verstand zal overtuigen voordat God het hart kan winnen. Want deze positie van God boven alles is niet gemakkelijk in te nemen. Het verstand kan het goedkeuren terwijl het niet de instemming van de wil heeft om het uit te voeren. Terwijl de verbeelding vooruit raast om God te eren, kan de wil achterblijven en de man raadt nooit hoe verdeeld zijn hart is. De hele mens moet de beslissing nemen voordat het hart echte voldoening kan kennen. God wil ons helemaal, en Hij zal niet rusten voordat Hij ons helemaal heeft. Een deel van de mens is niet genoeg.

Laten we hier in detail over bidden, onszelf aan Gods voeten werpen en alles wat we zeggen menen. Niemand die zo oprecht bidt, hoeft lang te wachten op tekenen van goddelijke acceptatie. God zal Zijn heerlijkheid onthullen voor de ogen van Zijn dienaar en Hij zal al Zijn schatten ter beschikking stellen van zo iemand, want Hij weet dat Zijn eer veilig is in zulke gewijde handen.

O God, wees verheven over mijn bezittingen. Niets van de schatten van de aarde zal mij dierbaar lijken als alleen Gij in mijn leven verheerlijkt wordt.

Wees Gij verheven boven mijn vriendschappen. Ik ben vastbesloten dat Gij boven alles zult staan, ook al moet ik verlaten en alleen midden op aarde staan.

Wees Gij verheven boven mijn gemakken. Al betekent het het verlies van lichamelijk comfort en het dragen van zware kruisen, ik zal mijn gelofte houden die ik vandaag voor U heb gedaan.

Gij zijt verheven boven mijn reputatie. Maak mij ambitieus om U te behagen, zelfs als ik daardoor in de vergetelheid raak en mijn naam als een droom wordt vergeten.

Sta op, Heer, op Uw juiste ereplaats, boven mijn ambities, boven mijn sympathieën en antipathieën, boven mijn familie, mijn gezondheid en zelfs mijn leven zelf. Laat mij afnemen opdat Gij toeneemt, laat mij zinken opdat Gij boven mij uitrijst. Rijd op mij voort zoals Gij

Jeruzalem binnenreed op het nederige diertje, een veulen, het veulen van een ezel, en laat mij de kinderen tot U horen roepen: "Hosanna in de hoogste."

Nederigheid en rust

Zalig de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven. - Mat 5:5

Een tamelijk nauwkeurige beschrijving van het menselijk ras kan iemand die er niet mee bekend is worden gegeven door de zaligsprekingen te nemen, ze met de verkeerde kant naar buiten te draaien en te zeggen: "Hier is jullie menselijk ras." Want precies het tegenovergestelde van de deugden in de zaligsprekingen zijn de kwaliteiten die het menselijk leven en gedrag onderscheiden.

In de mensenwereld vinden we niets dat in de buurt komt van de deugden waarover Jezus sprak in de openingswoorden van de beroemde Bergrede. In plaats van armoede van geest vinden we de meest laaghartige vorm van hoogmoed; in plaats van treurenden vinden we genotzoekers; in plaats van zachtmoedigheid, arrogantie; in plaats van honger naar gerechtigheid horen we mensen zeggen: "Ik ben rijk en overvloedig voorzien van goederen en heb niets nodig"; in plaats van barmhartigheid vinden we wreedheid; in plaats van zuiverheid van hart, verdorven voorstellingen; in plaats van vredestichters vinden we mensen twistziek en wrokkig; in plaats van blij te zijn met mishandeling, zien we ze terugvechten met elk wapen dat ze tot hun beschikking hebben.

De beschaafde samenleving bestaat uit dit soort moreel materiaal. De atmosfeer is ermee geladen; we ademen het in bij elke ademhaling en drinken het met onze moedermelk. Cultuur en opvoeding verfijnen deze dingen een beetje, maar laten ze in wezen onaangetast. Er is een hele wereld van literatuur gecreëerd om dit soort leven als het enige normale te rechtvaardigen. En dit is des te verwonderlijker omdat dit de kwaden zijn die het leven maken tot de bittere strijd die het voor ons allemaal is. Al onze hartzeer en veel van onze lichamelijke kwalen komen rechtstreeks voort uit onze zonden. Trots, arrogantie, wrok, kwade voorstellingen, boosaardigheid, hebzucht: dit zijn de bronnen van meer menselijke pijn dan alle ziekten die ooit het sterfelijke vlees hebben getroffen.

In een wereld als deze komt het geluid van Jezus' woorden wonderlijk en vreemd, een bezoek van boven. Het is goed dat Hij sprak, want niemand anders had het zo goed kunnen doen; en het is goed dat we luisteren. Zijn woorden zijn de essentie van waarheid. Hij geeft geen mening; Jezus heeft nooit meningen geuit. Hij raadde nooit; Hij wist en Hij weet. Zijn woorden zijn niet zoals die van Salomo, de som van gezonde wijsheid of de resultaten van scherpe observatie. Hij sprak vanuit de volheid van Zijn Godheid en Zijn woorden zijn de Waarheid zelf. Hij is de enige die met volledige autoriteit "gezegend" kan zeggen, want Hij is de Gezegende die uit de wereld daarboven is gekomen om de mensheid zegen te schenken. En Zijn woorden werden ondersteund door daden die machtiger waren dan welke andere mens ook op

deze aarde verrichtte. Het is wijsheid voor ons om te luisteren.

Zoals zo vaak bij Jezus, gebruikte Hij dit woord "zachtmoedig" in een korte kernachtige zin en pas enige tijd later ging Hij verder met het uitleggen ervan. In hetzelfde boek van Matteüs vertelt Hij ons er meer over en past Hij het toe op onze levens. "Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt mijn juk op u, en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want mijn juk is zacht en mijn last is licht." Hier staan twee dingen tegenover elkaar, een last en een rust. De last is niet een plaatselijke last, eigen aan de eerste toehoorders, maar een last die door de hele mensheid gedragen wordt. Ze bestaat niet uit politieke onderdrukking of armoede of hard werken. Het zit veel dieper dan dat. Het wordt gevoeld door zowel de rijken als de armen, want het is iets waarvan rijkdom en luiheid ons nooit kunnen verlossen.

De last die de mensheid draagt is zwaar en verpletterend. Het woord dat Jezus gebruikte betekent een last die gedragen wordt of zwoegen tot het punt van uitputting. Rust is eenvoudigweg bevrijding van die last. Het is niet iets wat we doen, het is wat naar ons toekomt wanneer we ophouden met doen. Zijn eigen zachtmoedigheid, dat is de rest.

Laten we onze last onderzoeken. Het is een innerlijke last. Het valt het hart en de geest aan en bereikt het

lichaam alleen van binnenuit. Ten eerste is er de last van trots. Het werk van eigenliefde is inderdaad zwaar.

Bedenk voor jezelf of een groot deel van je verdriet niet is ontstaan doordat iemand kleinerende dingen over je zei. Zolang je jezelf opwerpt als een kleine god waaraan je trouw moet zijn, zullen er mensen zijn die je afgod graag beledigen. Hoe kun je dan hopen op innerlijke vrede? De verwoede inspanning van het hart om zichzelf te beschermen tegen elke belediging, om zijn gevoelige eer te beschermen tegen de slechte mening van vriend en vijand, zal de geest nooit rust gunnen. Als je deze strijd door de jaren heen voortzet, wordt de last ondraaglijk. Toch dragen de zonen van de aarde deze last voortdurend, betwisten elk woord dat tegen hen gesproken wordt, krimpen ineen onder elke kritiek, pijn lijden onder elke vermeende kleinering, slapeloos woelen als een ander de voorkeur boven hen krijgt.

Zo'n last is niet nodig om te dragen. Jezus roept ons tot Zijn rust en zachtmoedigheid is Zijn methode. De zachtmoedige man geeft er helemaal niets om wie er groter is dan hij, want hij heeft al lang geleden besloten dat de achting van de wereld niet de moeite waard is. Hij ontwikkelt ten opzichte van zichzelf een vriendelijk gevoel voor humor en leert te zeggen: "Oh, dus je bent over het hoofd gezien? Ze hebben iemand anders voor je geplaatst? Ze hebben je ingefluisterd dat je toch niet veel voorstelt? En nu voel je je gekwetst omdat de wereld dezelfde dingen over jou zegt die jij over jezelf hebt gezegd? Gisteren zei je nog tegen God dat je niets was,

een worm van stof. Waar is je consistentie? Kom op, verootmoedig jezelf en trek je niets meer aan van wat mensen denken."

De zachtmoedige man is geen menselijke muis die behept is met een gevoel van zijn eigen minderwaardigheid. Integendeel, hij kan in zijn deugdzame leven zo moedig zijn als een leeuw en zo sterk als Simson, maar hij is opgehouden zichzelf voor de gek te houden. Hij heeft Gods inschatting van zijn eigen leven geaccepteerd. Hij weet dat hij zo zwak en hulpeloos is als God hem heeft verklaard, maar tegenstrijdig genoeg weet hij tegelijkertijd dat hij in de ogen van God belangrijker is dan engelen. In zichzelf niets; in God alles. Dat is zijn motto. Hij weet heel goed dat de wereld hem nooit zal zien zoals God hem ziet en het kan hem niet meer schelen. Hij is er volkomen tevreden mee dat God Zijn eigen waarden plaatst. Hij zal geduldig wachten op de dag waarop alles zijn eigen prijskaartje zal krijgen en echte waarde tot zijn recht zal komen. Dan zullen de rechtvaardigen schitteren in het Koninkrijk van hun Vader. Hij is bereid om op die dag te wachten.

In de tussentijd zal hij een plaats van zielenrust hebben bereikt. Terwijl hij verder wandelt in zachtmoedigheid zal hij blij zijn dat God hem kan verdedigen. De oude strijd om zichzelf te verdedigen is voorbij. Hij heeft de vrede gevonden die zachtmoedigheid brengt.

Dan zal hij ook bevrijd worden van de last van hoogmoed. Hiermee bedoel ik niet hypocrisie, maar het gewone menselijke verlangen om ons beste beentje voor te zetten en onze echte innerlijke armoede voor de wereld te verbergen. Want de zonde heeft vele kwade trucs met ons uitgehaald en één daarvan is ons een vals gevoel van schaamte aanpraten. Er is bijna geen man of vrouw die durft te zijn wat hij of zij is zonder de indruk te vervalsen. De angst om ontdekt te worden knaagt als knaagdieren in hun hart. De man met cultuur wordt achtervolgd door de angst dat hij op een dag een man tegenkomt die beschaafder is dan hijzelf. De geleerde man vreest een geleerder man te ontmoeten dan hij. De rijke man zweet onder de angst dat zijn kleren of zijn auto of zijn huis ooit goedkoop zullen lijken in vergelijking met die van een andere rijke man. De zogenaamde "maatschappij" draait op een motivatie die niet hoger is dan deze, en de armere klassen zijn op hun niveau weinig beter.

Laat niemand dit weglachen. Deze lasten zijn echt en beetje bij beetje doden ze de slachtoffers van deze kwaadaardige en onnatuurlijke manier van leven. En de psychologie die door jaren van dit soort dingen is gecreëerd, zorgt ervoor dat ware zachtmoedigheid zo onwerkelijk lijkt als een droom, zo afstandelijk als een ster. Tegen alle slachtoffers van de knagende ziekte zegt Jezus: "Gij moet worden als kleine kinderen." Want kleine kinderen vergelijken niet; ze genieten direct van wat ze hebben zonder het in verband te brengen met iets anders of iemand anders. Pas als ze ouder worden en de zonde zich in hun hart begint te roeren, verschijnen jaloezie en

afgunst. Dan kunnen ze niet genieten van wat ze hebben als iemand anders iets groters of beters heeft. Op die jonge leeftijd komt de pijnlijke last op hun tere zielen neer en die gaat nooit meer weg totdat Jezus hen bevrijdt.

Een andere bron van last is kunstmatigheid. Ik weet zeker dat de meeste mensen in een heimelijke angst leven dat ze op een dag onvoorzichtig zullen zijn en dat toevallig een vijand of vriend in hun arme lege ziel zal mogen gluren. Ze zijn dus nooit ontspannen. Slimme mensen zijn gespannen en alert omdat ze bang zijn dat ze zich laten verleiden tot het zeggen van iets gewoons of stoms. Reizende mensen zijn bang dat ze ander tegenkomen die een afgelegen plek kan beschrijven waar ze nog nooit geweest zijn.

Deze onnatuurlijke toestand maakt deel uit van onze trieste erfenis van zonde, maar in onze tijd wordt het nog verergerd door onze hele manier van leven. Reclame is grotendeels gebaseerd op deze gewoonte van hoogmoed. Er worden "cursussen" aangeboden op dit of dat gebied van menselijk leren, waarbij een openlijk beroep wordt gedaan op het verlangen van het slachtoffer om te schitteren op een feestje. Boeken worden verkocht, kleding en cosmetica worden verkocht door voortdurend in te spelen op dit verlangen om te lijken wat we niet zijn. Kunstmatigheid is een vloek die zal verdwijnen op het moment dat we knielen aan Jezus' voeten en ons overgeven aan Zijn zachtmoedigheid. Dan kan het ons niet schelen wat mensen van ons denken, zolang God maar tevreden is. Dan zal wat we zijn alles zijn; wat we

lijken zal zijn plaats ver onder de schaal van belang voor ons innemen. Afgezien van de zonde hebben we niets om ons voor te schamen. Alleen een kwaad verlangen om te schitteren doet ons anders lijken dan we zijn.

Het hart van de wereld breekt onder deze last van trots en hoogmoed. Er is geen bevrijding van onze last behalve de zachtmoedigheid van Christus. Goede scherpe redeneringen kunnen een beetje helpen, maar deze ondeugd is zo sterk dat als we hem op de ene plaats naar beneden duwen, hij ergens anders weer naar boven zal komen. Tegen mannen en vrouwen overal zegt Jezus: "Kom tot Mij en Ik zal je rust geven." De rust die Hij aanbiedt is de rust van zachtmoedigheid, de gezegende opluchting die komt wanneer we onszelf accepteren zoals we zijn en ophouden te doen alsof. In het begin zal er wat moed voor nodig zijn, maar de nodige genade zal komen als we leren dat we dit nieuwe en gemakkelijke juk delen met de sterke Zoon van God Zelf. Hij noemt het "mijn juk" en Hij loopt aan de ene kant terwijl wij aan de andere kant lopen.

Heer, maak me kinderlijk. Bevrijd me van de drang om met een ander te wedijveren om plaats of aanzien of positie. Ik wil eenvoudig en ongekunsteld zijn als een klein kind. Verlos me van trots en hoogmoed. Vergeef me dat ik aan mezelf denk. Help me om mezelf te vergeten en mijn ware vrede te vinden in het aanschouwen van U. Opdat Gij dit gebed verhoort, verneder ik mij voor U. Leg mij Uw gemakkelijke juk van zelfvergetelheid op, opdat ik daardoor rust mag vinden. Amen.

Het sacrament van het leven

Of gij dan eet, of drinkt, of wat gij ook doet, doet alles tot eer van God. - 1 Kor 10:31

Een van de grootste belemmeringen voor innerlijke vrede die de christen tegenkomt, is de gewoonte om ons leven in twee gebieden te verdelen: het heilige en het wereldlijke. Omdat men denkt dat deze gebieden gescheiden van elkaar bestaan en wereldlijk en geestelijk onverenigbaar zijn, en omdat we door de noodzaak van het leven gedwongen worden om altijd heen en weer te gaan van het ene naar het andere, heeft ons innerlijke leven de neiging om uiteen te vallen, zodat we een verdeeld in plaats van een verenigd leven leiden.

Onze problemen komen voort uit het feit dat wij die Christus volgen tegelijkertijd in twee werelden leven, de geestelijke en de natuurlijke. Als kinderen van Adam leven we ons leven op aarde onderhevig aan de beperkingen van het vlees en de zwakheden en kwalen waar de menselijke natuur erfgenaam van is. Alleen al het leven onder de mensen vereist van ons jaren van hard zwoegen en veel zorg en aandacht voor de dingen van deze wereld. In scherp contrast hiermee staat ons leven in de Geest. Daar genieten we een ander en hoger soort leven; we zijn kinderen van God; we bezitten een hemelse status en genieten intieme gemeenschap met Christus.

Dit heeft de neiging om ons totale leven in twee afdelingen te verdelen. Onbewust herkennen we twee soorten

handelingen. De eerste worden uitgevoerd met een gevoel van voldoening en een vaste overtuiging dat ze God welgevallig zijn. Dit zijn de heilige handelingen en gewoonlijk wordt gedacht dat dit gebed, het lezen van de Bijbel, het zingen van lofzangen, kerkbezoek en andere handelingen zijn die rechtstreeks uit het geloof voortkomen. Ze kunnen worden herkend aan het feit dat ze geen directe relatie met deze wereld hebben en geen enkele betekenis zouden hebben, behalve als het geloof ons een andere wereld laat zien, "een huis niet met handen gemaakt, eeuwig in de hemelen".

Tegenover deze heilige handelingen staan de wereldlijke handelingen. Ze omvatten alle gewone activiteiten van het leven die we delen met de zonen en dochters van Adam: eten, slapen, werken, zorgen voor de behoeften van het lichaam en het uitvoeren van onze saaie en alledaagse taken hier op aarde. Dit doen we vaak met afkeer en met veel tegenzin, waarbij we ons vaak tegenover God verontschuldigen voor wat we als een verspilling van tijd en kracht beschouwen. Het gevolg hiervan is dat we ons de meeste tijd ongemakkelijk voelen. We doen onze gewone taken met een gevoel van diepe frustratie, terwijl we onszelf peinzend voorhouden dat er een betere dag komt waarop we dit aardse omhulsel zullen afwerpen en ons niet meer zullen bezighouden met de zaken van deze wereld.

Dit is de oude tegenstelling tussen heilig en werelds. De meeste christenen zitten in de val. Ze kunnen geen bevredigende afstemming vinden tussen de aanspraken van

de twee werelden. Ze proberen het koord te bewandelen tussen twee koninkrijken en vinden in geen van beide vrede. Hun kracht is verminderd, hun uitzicht verward en hun vreugde ontnomen.

Ik geloof dat deze stand van zaken volkomen onnodig is. We hebben onszelf op de hoorns van een dilemma geplaatst, dat is waar, maar het dilemma is niet echt. Het is een gevolg van misverstanden. De tegenstelling tussen heilig en werelds heeft geen basis in het Nieuwe Testament. Ongetwijfeld zal een meer volmaakt begrip van de Christelijke waarheid ons hiervan verlossen.

De Heer Jezus Christus zelf is ons perfecte voorbeeld en Hij kende geen verdeeld leven. In de aanwezigheid van Zijn Vader leefde Hij op aarde zonder spanning vanaf Zijn babytijd tot Zijn dood aan het kruis. God aanvaardde het offer van Zijn totale leven en maakte geen onderscheid tussen daad en daad. "Ik doe altijd de dingen die Hem behagen", was Zijn korte samenvatting van Zijn eigen leven in relatie tot de Vader. Toen Hij zich onder de mensen bewoog, was Hij evenwichtig en rustig. De druk en het lijden die Hij doorstond kwamen voort uit Zijn positie als zondedrager van de wereld; ze waren nooit het gevolg van mentale onzekerheid of geestelijke onaangepastheid.

Paulus' aansporing om "alles te doen tot eer van God" is meer dan vroom idealisme. Het is een integraal onderdeel van de heilige openbaring en moet worden geaccepteerd als het Woord van de Waarheid zelf. Het

opent voor ons de mogelijkheid om elke handeling in ons leven te laten bijdragen aan de glorie van God. Opdat we niet te verlegen zouden zijn om alles op te nemen, noemt Paulus specifiek eten en drinken. Dit nederige voorrecht delen we met de beesten die vergaan. Als deze nederige dierlijke handelingen zo uitgevoerd kunnen worden dat ze God eren, dan is het moeilijk voor te stellen dat dit niet mogelijk is.

De monnikenhaat tegen het lichaam die zo prominent aanwezig is in de werken van sommige vroege toegewijde schrijvers, vindt geen steun in het Woord van God. Gewone bescheidenheid komt in de Heilige Schrift voor, dat is waar, maar nooit preutsheid of een vals gevoel van schaamte. Het Nieuwe Testament aanvaardt als vanzelfsprekend dat onze Heer bij Zijn vleeswording een echt menselijk lichaam op zich nam en er wordt geen moeite gedaan om de regelrechte implicaties van zo'n feit te omzeilen. Hij leefde in dat lichaam hier onder de mensen en heeft nooit een niet-heilige handeling verricht. Zijn aanwezigheid in menselijk vlees veegt voor altijd het kwade idee weg dat er in het menselijk lichaam iets zou zijn dat de Godheid van nature beledigt. God heeft onze lichamen geschapen en we beledigen Hem niet door de verantwoordelijkheid te leggen waar die hoort. Hij schaamt zich niet voor het werk van Zijn eigen handen.

Perversie, misbruik en verkeerd gebruik van onze menselijke krachten zouden ons genoeg reden moeten geven om ons te schamen. Lichamelijke handelingen die in zonde en tegennatuurlijk worden gedaan kunnen God nooit eren.

Waar de menselijke wil zedelijk kwaad introduceert, hebben we niet langer onze onschuldige en onschadelijke krachten zoals God ze gemaakt heeft; we hebben in plaats daarvan een misbruikt en verdraaid ding dat nooit eer kan brengen aan zijn Schepper.

Laten we echter aannemen dat perversie en misbruik niet aanwezig zijn. Laten we eens denken aan een christelijke gelovige in wiens leven de twee wonderen van bekering en de nieuwe geboorte zijn verricht. Hij leeft nu naar de wil van God zoals hij die uit het geschreven Woord begrijpt. Van zo iemand kan gezegd worden dat elke handeling in zijn leven even heilig is of kan zijn als het gebed of de doop of het Avondmaal. Dit zeggen is niet alle handelingen op een dood niveau brengen; het is eerder elke handeling optillen tot een levend koninkrijk en van het hele leven een sacrament maken.

Als een sacrament een uiterlijke uitdrukking is van een innerlijke genade, dan hoeven we niet te aarzelen om bovenstaande stelling te aanvaarden. Door één daad van toewijding van ons totale zelf aan God, kunnen we elke volgende daad die toewijding laten uitdrukken. We hoeven ons net zo min te schamen voor ons lichaam - de vleselijke dienaar die ons door het leven draagt - als Jezus voor het nederige beest waarop Hij Jeruzalem binnenreed. "De Heer heeft hem nodig" kan heel goed van toepassing zijn op onze sterfelijke lichamen. Als Christus in ons woont, kunnen we de Heer van de heerlijkheid dragen zoals het kleine beest dat vroeger deed en de menigte de

gelegenheid geven om uit te roepen: "Hosanna in de hoge."

Dat we deze waarheid zien is niet genoeg. Als we willen ontsnappen aan de beproevingen van het heilig-werelds dilemma, moet de x "in ons bloed vloeien" en de kleur van onze gedachten bepalen. We moeten oefenen in het leven tot eer van God, echt en vastbesloten. Door over deze waarheid te mediteren, door er vaak met God over te praten in onze gebeden, door er vaak aan te denken terwijl we ons onder de mensen begeven, zal een besef van de wonderbaarlijke betekenis ervan zich van ons meester maken. De oude pijnlijke dualiteit zal ten onder gaan aan een rustgevende eenheid van leven. De wetenschap dat we allemaal van God zijn, dat Hij alles heeft ontvangen en niets heeft verworpen, zal ons innerlijke leven verenigen en alles heilig voor ons maken.

Dit is nog niet alles. Lang volgehouden gewoonten sterven niet gemakkelijk. Er zijn intelligente gedachten en veel eerbiedig gebed voor nodig om volledig te ontsnappen aan de heilig-werelds psychologie. Het kan bijvoorbeeld moeilijk zijn voor de gemiddelde christen om vat te krijgen op het idee dat zijn dagelijkse arbeid verricht kan worden als een daad van aanbidding die voor God aanvaardbaar is door Jezus Christus. De oude tegenstelling zal soms in zijn achterhoofd opduiken om zijn gemoedsrust te verstoren. En die oude slang, de duivel, zal dit alles niet zomaar laten gebeuren. Hij zal er in de taxi, achter het bureau of op het veld zijn om de christen eraan te herinneren dat hij het grootste deel van zijn dag aan de

dingen van deze wereld besteedt en slechts een onbeduidend deel van zijn tijd aan zijn godsdienstige plichten besteedt. En als we niet goed opletten, zal dit verwarring scheppen en ontmoediging en zwaarte van hart met zich meebrengen.

We kunnen dit alleen met succes tegemoet treden door een agressief geloof uit te oefenen. We moeten al onze handelingen aan God aanbieden en geloven dat Hij ze aanvaardt. Houd dan stevig vast aan dat standpunt en blijf erop aandringen dat elke handeling van elk uur van de dag en de nacht in de zaak wordt opgenomen. Blijf God er in onze tijden van persoonlijk gebed aan herinneren dat we elke handeling voor Zijn glorie bedoelen; vul die tijden dan aan met duizend gedachtengebeden terwijl we ons werk doen. Laten we de fijne kunst beoefenen om van elk werk een priesterlijke bediening te maken. Laten we geloven dat God in al onze eenvoudige daden is en leren om Hem daar te vinden.

Een bijkomstigheid van de fout die we hebben besproken is de tegenstelling tussen heilig en wereldlijk die op plaatsen wordt toegepast. Het is gewoonweg verbazingwekkend dat we het Nieuwe Testament kunnen lezen en nog steeds geloven in de inherente heiligheid van plaatsen als onderscheiden van andere plaatsen. Deze dwaling is zo wijdverspreid dat men zich helemaal alleen voelt als men haar probeert te bestrijden. Het heeft als een soort kleurstof het denken van religieuze personen gekleurd en ook de ogen, zodat het bijna onmogelijk is om de dwaling te ontdekken. In weerwil van elke leer van het

Nieuwe Testament die het tegendeel beweert, is het door de eeuwen heen gezegd en gezongen en geaccepteerd als onderdeel van de Christelijke boodschap, wat het zeer zeker niet is. Alleen de Quakers hebben, voor zover ik weet, het inzicht gehad om de fout te zien en de moed om deze aan de kaak te stellen.

Hier zijn de feiten zoals ik ze zie. Vierhonderd jaar lang had Israël in Egypte gewoond, omringd door de grofste afgoderij. Door de hand van Mozes werden ze er eindelijk uitgehaald en gingen ze op weg naar het land van de belofte. Het idee van heiligheid was voor hen verloren gegaan. Om dit te corrigeren begon God onderaan. Hij lokaliseerde Zichzelf in de wolk en het vuur en later, toen de tabernakel was gebouwd, verbleef Hij tussen heilig en onheilig. Er waren heilige dagen, heilige vaten, heilige gewaden. Er waren wassingen, offers, vele soorten offers. Hierdoor leerde Israël dat God heilig is. Dit was wat Hij hen leerde. Niet de heiligheid van dingen of plaatsen, maar de heiligheid van Jehovah was de les die ze moesten leren.

Toen kwam de grote dag waarop Christus verscheen. Onmiddellijk begon Hij te zeggen: "Gij hebt gehoord dat het van oudsher door hen gezegd is ... maar Ik zeg u ...". De oudtestamentische scholing was voorbij. Toen Christus aan het kruis stierf, werd het voorhangsel van de tempel van boven tot onder gescheurd. Het Heilige der Heiligen werd geopend voor iedereen die in geloof wilde binnengaan. De woorden van Christus werden in herinnering gebracht: "De ure komt, dat gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden. ... Maar

de ure komt, en is nu, dat de ware aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en in waarheid; want de Vader zoekt zulken om Hem te aanbidden. God is Geest, en wie Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in Geest en in waarheid."

Kort daarna nam Paulus de roep van vrijheid over en verklaarde alle spijzen rein, elke dag heilig, alle plaatsen heilig en elke handeling aanvaardbaar voor God. De heiligheid van tijden en plaatsen, een half licht dat noodzakelijk was voor de opvoeding van het ras, verdween voor de volle zon van geestelijke aanbidding.

De essentiële geestelijkheid van de eredienst bleef het bezit van de Kerk totdat het langzaam verloren ging met het verstrijken van de jaren. Toen begon de natuurlijke wetmatigheid van de gevallen harten van de mensen de oude onderscheidingen in te voeren. De Kerk ging weer dagen, seizoenen en tijden in acht nemen. Bepaalde plaatsen werden gekozen en gemarkeerd als heilig in een speciale betekenis. Er werden verschillen in acht genomen tussen de ene en de andere dag of plaats of persoon. De "sacramenten" waren eerst twee, toen drie, toen vier, totdat ze met de triomf van het Romanisme werden vastgesteld op zeven.

In alle naastenliefde, en zonder de wens om onaardig te reageren op welke Christen dan ook, hoe misleid ook, wil ik erop wijzen dat de Rooms Katholieke kerk vandaag de dag de heilig-werelds-ketterij vertegenwoordigt die tot zijn logische conclusie is doorgevoerd. Het dodelijkste

effect ervan is de volledige kloof die het introduceert tussen religie en leven. Haar leraren proberen deze valstrik te vermijden door veel voetnoten en talloze verklaringen, maar het instinct van de geest voor logica is te sterk. In het praktische leven is de kloof een feit.

Van deze gebondenheid hebben hervormers, puriteinen en geestelijken zich ingespannen om ons te bevrijden. Vandaag de dag is de trend in conservatieve kringen weer terug in de richting van die gebondenheid. Er wordt gezegd dat een paard, nadat het uit een brandend gebouw is geleid, soms door een vreemde koppigheid losbreekt van zijn redder en weer het gebouw in rent om in de vlammen om te komen. Door een dergelijke koppige neiging tot dwaling beweegt het Fundamentalisme zich in onze tijd terug in de richting van geestelijke slavernij. Het in acht nemen van dagen en tijden wordt steeds prominenter onder ons. "Vasten" en "heilige week" en "goede" vrijdag zijn woorden die steeds vaker op de lippen van evangelische christenen vallen. We weten niet meer waar we goed aan doen.

Opdat ik begrepen en niet verkeerd begrepen zou worden, wil ik de praktische implicaties van de leer waarvoor ik heb gepleit, namelijk de sacramentele kwaliteit van het dagelijks leven, in het licht stellen. Tegenover de positieve betekenissen ervan wil ik wijzen op een paar dingen die het niet betekent.

Het betekent bijvoorbeeld niet dat alles wat we doen even belangrijk is als al het andere dat we doen of

kunnen doen. De ene handeling in het leven van een goed mens kan in belangrijkheid sterk verschillen van een andere. Het naaien van tenten door Paulus was niet gelijk aan het schrijven van een brief aan de Romeinen, maar beide werden door God geaccepteerd en beide waren ware daden van aanbidding. Het is zeker belangrijker om een ziel tot Christus te leiden dan om een tuin te planten, maar het planten van een tuin kan net zo'n heilige daad zijn als het winnen van een ziel.

Nogmaals, dit betekent niet dat elke man even nuttig is als elke andere man. Gaven verschillen in het lichaam van Christus. Een Billy Bray is niet te vergelijken met een Luther of een Wesley wat betreft zijn nut voor de kerk en de wereld; maar de dienst van de minder begaafde broeder is net zo zuiver als die van de meer begaafde en God aanvaardt beiden met evenveel genoegen.

De "leek" hoeft nooit te denken dat zijn nederigere taak minder is dan die van zijn predikant. Laat iedereen blijven in de roeping waarin hij geroepen is en zijn werk zal net zo heilig zijn als het werk van de bediening. Het is niet wat iemand doet dat bepaalt of zijn werk heilig of wereldlijk is, het is waarom hij het doet. Het motief is alles. Laat een mens de Here God heiligen in zijn hart en hij kan daarna geen gewone daad stellen. Alles wat hij doet is goed en aanvaardbaar voor God door Jezus Christus. Voor zo iemand zal het leven zelf sacramenteel zijn en de hele wereld een heiligdom. Zijn hele leven zal een priesterlijke bediening zijn. Terwijl hij zijn niet eenvoudige taak uitvoert, zal hij de stem van de serafijnen horen die zeggen: "Heilig, heilig, heilig is

de Heer der heerscharen; de hele aarde is vol van zijn heerlijkheid."

Heer, ik wil U volledig vertrouwen; ik wil helemaal van U zijn; ik wil U boven alles verheffen. Ik verlang ernaar dat ik niet het gevoel heb iets buiten U te bezitten.

Ik wil me voortdurend bewust zijn van Uw overschaduwende Aanwezigheid en Uw sprekende Stem horen. Ik verlang ernaar om in rustgevende oprechtheid van hart te leven. Ik wil zo volledig in de Geest leven dat al mijn gedachten als zoete wierook mogen zijn die tot U opstijgt en dat elke daad van mijn leven een daad van aanbidding mag zijn. Daarom bid ik met de woorden van Uw grote dienaar van weleer: "Ik smeek U om de neiging van mijn hart te reinigen met de onuitsprekelijke gave van Uw genade, zodat ik U volmaakt kan liefhebben en waardig kan prijzen." En dit alles geloof ik vol vertrouwen dat Gij mij zult schenken door de verdiensten van Jezus Christus, Uw Zoon. Amen.

Andere boeken van A.W.Tozer

Gepubliceerd door Christian Publications, Inc. Harrisburg, PA, USA:

Het werk van Dr. Tozer is onbewerkt gelaten (behalve wat interpunctie, aanpassing voor het ontbreken van cursiefjes, en een FEW gelabelde notaties), ook al hebben sommige termen een andere betekenis gekregen, en is zijn taal voor mensen in het algemeen erg mannelijk. De Engelse taal verandert (net als het Nederlands), maar de eeuwige waarheden van Gods Woord veranderen nooit. Ik bid dat dit klassieke werk velen zal blijven dienen en dat het door deze versie een lezerspubliek zal bereiken van velen die het anders niet zouden kennen.

Moge de ware en levende God in mijn hart en in het uwe die DORST opwekken die alleen Hijzelf kan stillen.